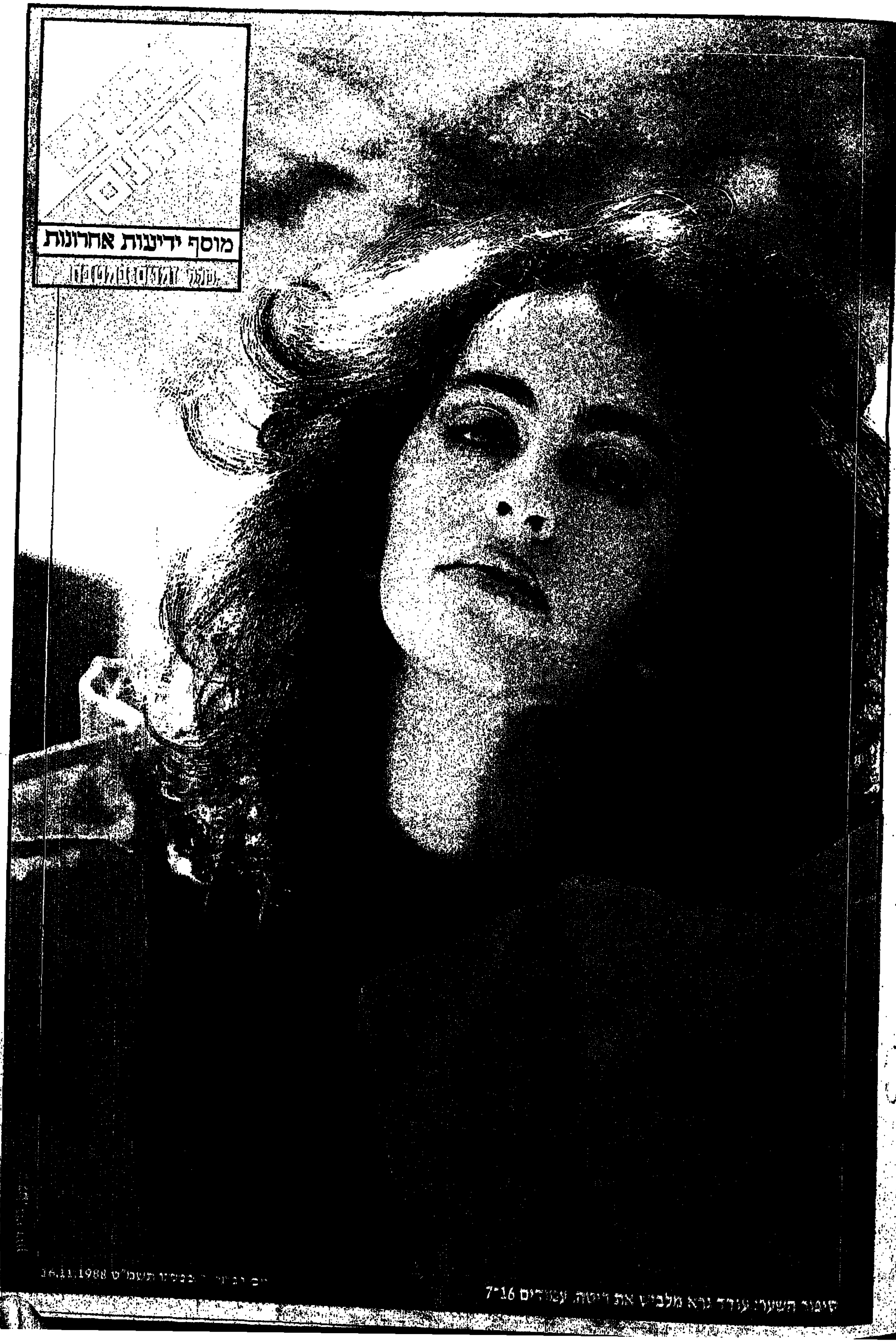

יום רביעי בכסלו תשמ"ט 16.11.1988

סיפור השער: עודד נרא מלביש את ריטה. עמודים 7-16

מגיע לכם!

חופשה נעימה בעונה השקטה

20% הנחה לגילאי פנסיה
לשוהים 5 ימים לפחות
* עד ל-30 ביוני

■ נוף נהדר ■ נופש פעיל
■ חברה נעימה ■ עונה שקטה
■ פעילות תרבותית ■ שרות מסור ואדיב

למחזיקי ויזה וישרכארט אפשרות עד 6 תשלומים בריבית חדשית של 2%

נופש עם ישראל היפה

קופת חולים — ענף ההבראה

לפרטים והזמנות:
- **תל־אביב**, רח' אבן גבירול 51, טל. 03-219211
- **חיפה**, רח' אחד העם 7, טל. 04-664241
- **ירושלים**, רח' בן יהודה 4, טל. 02-242286
- **רעננה**, רח' אחוזה 56, טל. 052-454131
- **באר־שבע**, רח' שלמה המלך 17, טל. 057-73772

רשימת מרכזי הנופש:
- "**ארזה**" מוצא בהרי ירושלים
- "**בן־דורי**" חיפה
- "**בית יערי**" כפר ויתקין
- "**מבטחים**" זכרון יעקב
- "**רמז**" זכרון יעקב
- "**שפרינצק**" נצרת
- "**כנען**" צפת
- "**גוריון**" כפר החורש
- "**מרגוע לעובד**" אשקלון
- "**שבי ציון דולפין**"
- "**מעלות**"

רונית זילברשטיין

ממסלול הריצה לדוגמנות

רונית זילרשטיין: מטלפנת לאמא ומקבלת מתכונים

אירגון „בני ברית" ערך תצוגת אופנה, שהכנסותיה קודש לעמותת הכומתות הירוקות (משמר הגבול), לאימוץ חיילות חיב"ה ולימי כיף לבנות הח"ן. בין הדוגמניות שהשתתפו בלטה רונית זילברשטיין היפהפייה, שעברה שינוי תדמית – מבלונדית טבעית, א־לה מרילין מונרו, לשחורה ורצינית. את ההצלחה הביא לה דווקא השיער השחור. האחראי למראה החדש הוא החבר שלה, מעצב השער מישל מרסיה.

רונית היתה ספורטאית מגיל 10 עד 18. היא הגיעה למקום שני כאצנית בריצות למרחק בינוני, והיתה סגנית אלופת ישראל ב־400 מטרים. יום אחד נפגעה ברגלה ונאלצה לפרוש, משלב זה עברה לדוגמנות. „בסך הכל החלפתי מסלול, מאתלטיקה – לדוגמנות", אומרת רונית, 23, שעבדה בקיץ כדוגמנית בית של „גלי".

„כשהייתי ספורטאית שמרתי על משקל כי זה היה חלק מהמקצוע. עכשיו אני שומרת על המראה כחלק מהמקצוע. החוזר המיוחס לדוגמנות לא מעניין אותי, בעצם אף פעם לא מצאתי בזה עניין. בעצם אני נהנית מקאריירה של עקרת בית. איך מתחילה דוגמנות להיות עקרת בית? „מתקשרת לאמא ושואלת איך לבשל ומקבלת מתכונים דרך הטלפון".

שלישיית ברוס: מכוניות חדשות כפיצוי

ברוס

כל השמועות התבדו

אוסף הלהיטים החדש של חברת נ.מ.סי. „יורופאראייד 9", כולל את שלישיית „ברוס", שכוכבם דרך כמעט בין־לילה. המעריצות נהוות, השכנים מתלוננים. מאז ששלושת הצעירים היפהפיים התפרסמו, הפכו חייהם של תושבי פולהאם, לונדון, באיזור הגובל עם אצטדיון הכדורגל וימבלדון, לבלתי נסבלים. מדי יום מגרשת המשטרה עשרות מעריצות שמתגודדות מול פתח הבית.

הצרות של השכנים, פלוס קינאת קולגות מתחום הבידור הקל, הביאו גל של עלילות שווא. עיתונים צהובים בבריטניה פירסמו ראיון עם נגן שעבד איתם בעבר וטען, כי השלושה נוהגים ללבוש בגדי נשים. זה כלום לעומת הקטע האחרון – פרשיית הירואין. על אחד השכנים טפלו את התפקיד של הסוחר הראשי בסם המסוכן. איש מהשלושה אפילו לא מכיר אותו.

כל העלילות נתבדו. „ברוס" נקיים ומצליחים עוד יותר. כפיצוי על עוגמות הנפש רכשו לעצמם מכוניות חדשות. קרייג בחר בפז'ו שחורה, Gti 205. לוק העדיף טויוטה אדומה, טורבו, ואילו אחיו התאום, מאט, רכש לעצמו BMW 323, סתם כך. רישיון נהיגה עדיין אין לו.

עדית טפרסון

סימנים כחולים

עדית טפרסון ואורי רביץ, ידיד מ„בית צבי": הסטירה הידהדה במשך יומיים

ביה"ס לתיאטרון ולקולנוע „בית צבי", חגג את תחילת שנת הלימודים במסעדת „מיבנה 5" ביפו. השחקנית עדית טפרסון, בוגרת „בית־צבי", הצטרפה לחגיגה. עדית סיפרה חוויות מעבודתה. הקשה שבהן היא החבלות הגופניות.

בהצגת „חיי נישואין" בתיאטרון העירוני חיפה היא אמורה להכות את הפארטנר שלה, עמי ויינברג. עדית התחשבה בו. הבימאי לא. הוא ביקש עוד. רצה שעמי ירגיש את התפקיד. באחת ההצגות האחרונות כל־כך לחץ עליה, עד שהיא סטרה לעמי במרצות. הסטירה הזו הידהדה לו יומיים באוזניים.

עדית לא רק מחטיפה אלא גם חוטפת וגם נתקלת ברהיטים תוך כדי כך. „כשאמא שלי רואה אותי עם סימנים כחולים על הרגליים ועל הידיים היא יודעת שהתחלתי חזרות להצגה חדשה", סיפרה עדית, העסוקה בימים אלה בחזרות ל„קומדיה של טעויות" בתיאטרון באר־שבע.

טיפים וטיפות

טליה שפירא, על תוכנית היחיד שלה „אחת העם": „אני נכנסת לאולם, רואה את הקהל, מדברת איתם אחד־אחד, לא כשחקנית, אלא כאחת מהקהל. הכיף הכי גדול שלי הוא לפרק את המבוכה שלהם. אבל לפעמים קורה שמביכים אותי. איך? בשאלות כמו מתי את מנקה את הבית. מזל שיש לי עוזרת שיודעת לעשות את זה. אני בעצמי לא הייתי מסתדרת. לפני כמה ימים עליתי בטעות לבימה עם מסטיק. פשוט שכחתי אותו בפה. שאלתי את הקהל מה לעשות. בסוף החלטתי להדק אותו מתחת לכסא וביקשתי: אבל שזה יישאר רק בינינו..."

★ ★ ★

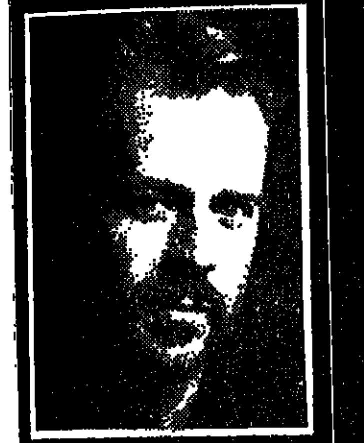

ברוס ווליס: „נגמרו ימי הסופר־גיבור, דוגמת ראמבו", כך טוען כוכב הסרט „מת להיות" (33), ומסביר, שאנחנו על סף תקופה חדשה של כוכבי קולנוע. „באמת, מי יכול להאמין לכל התרגילים שלהם? מכון הכושר בונה את הגוף אבל התלאות של החיים בונות את האופי".

★ ★ ★

מתי כספי, א־פרופו תקליטו החדש: „שיר טוב הוא שיר ששומעים אותו בעירום". למה התכוון? או, זו השאלה. עד כה דובר רק בשיר שצריך להשמיע בעירום – שיר המיקלחת. „שביל באמצע שביל בצד, מתקלחים אחד אחד..." מסתבר שעכשיו צריך גם להתפשט, כדי לשמוע את כספי.

★ ★ ★

טלילה סטן: אסטרולוגית ותיקה, על הספק שמעוררת האסטרולוגיה: „דבר בלתי מוחשי הוא לא בהכרח חסר קיום. דוגמה לכך היא התודעה שלנו. אף אחד לא ראה תודעה ולא מישש אותה, אבל היא עובדה קיימת. ומספרים שגם אייזיק ניוטון, שעסק גם באסטרולוגיה. יום אחד בא אליו אדם אחד והטיח בפניו: 'איך זה שאתה לא מתבייש לעסוק בשטויות כאלו' ניוטון התרתח וענה לו: 'אל תשלול דבר טרם למדת אותו'".

★ ★ ★

דניאל דיי לואיס, כוכב הסרטים „הקלות הבלתי נסבלת של הקיום" ו„פסים וכוכבים", נשאל איך הוא מצליח לקפוץ בתדירות גבוהה כל־כך מדמות לדמות, ובמיוחד כשהדמויות שונות לחלוטין זו מזו. „לפי האינטואיציה", השיב. „זה כמו שמישהו ניגש אליך סתם כך ברחוב, נותן לך את המפתחות לדירתו ולמכוניתו ולחייו בכלל ואומר לך: 'מרגע זה ואילך אלה הם חייך'. מאותו רגע אתה חי בבית של מישהו אחר, לובש את בגדיו, נוהג במכוניתו, עובד במשרדו, וכן הלאה".

★ ★ ★

השחקנית ג'ינה רולנדס: „שחקן צריך להתחיל בגיל 14־15. כי בגיל 20 כבר לומדים להסתיר במסיבה חברתית כל רגש אנושי" ועל פעילותה הפוליטית: „פעם לא ידעתי להחליט איזו מפלגה שנואה עלי יותר: הדמוקרטית או הרפובליקנית. היום אני מרגישה רע כלפי פוליטיקאים, נשותיהם ומשפחותיהם. אנחנו מענים אותם עד שבוחרים בהם, ובשום פנים ואופן לא מוכנים לתת להם את הזכות לטעויות".

★ ★ ★

עורכת: בלה אלמוג

אודי בר־נס עם סמדר נגזי (מימין) ומיכל אקסלרוד (משמאל): כמו שהאשה רוצה להיראות

אודי בר־נס

ציורים על הפנים

אודי בר־נס היה אמור להתחיל השנה בלימודי רפואה. עיסוק חדש שמצא לעצמו דחה את התוכניות האלה, מי יודע עד מתי. אודי, 22, עוסק כיום במקצוע בלתי שיגרתי: מדריך נשים כיצד לאפר את עצמן. אחת התוצאות מופיעה היום בשער של „זמנים מודרנים". אודי הוא שאיפר את הזמרת ריטה והדריך אותה בהילכות איפור הפנים.

איך מגיע גבר צעיר למקצוע כזה? „מציור. כל מאפר טוב צריך קודם כל להיות צייר לא רע", אומר אודי יפה התואר, שהוא דמות מוכרת ואהודה בקרב בליני תל־אביב. „מכיתה א' ציירתי ומגיל 15 איפרתי את החברות שלי. אחרי הצבא נסעתי לטיול בעולם ובדרך חניתי באוסטרליה ולקחתי קורס באיפור".

מאז שאודי מאפר ומלמד אצל ונדה, בסלון „רוק הר" שבגן העיר, וכן את הדוגמניות בתצוגות האופנה, הוא רכש לעצמו חוג של מעריצות. „כשאשה מגיעה אלי אני רואה אותה לא כמו שהיא, אלא כמו שאני רוצה שתיראה, ובוודאי כמו שהיא עצמה היתה רוצה להיראות", מסביר אודי את התיאוריה שלו.

באחרונה היה לו קטע מדליק ביותר. הוא איפר כלה וכמעט שהצליח לשרטט מחדש את פניה. כשבא החתן לקחת אותה אל החופה הוא פשוט לא זיהה אותה. אמר שזו טעות. גם כשהבטיחו לו שזוהי אשתו לעתיד, התקשה להאמין. סיפור אמיתי מהחיים.

שלומי גולדנברג

ג'אז במקום מחשבים

שלומי גולדברג (מימין) ואברם פגר: הפייה של הסקסופון היתה הפוכה

שלומי גולדנברג, מלחין ונגן ג'אז מצליח, הגיע לסיבוב הופעות בארץ עם להקתו, „Little Big Band", קבוצת ג'אז מודרני שהקים בבוסטון, תוך כדי לימודים בבית־הספר הגבוה לג'אז. ההתחלה היתה בנסיון שערך. במסגרת לימודיו בברקלי, החליט להקים הרכב נסיוני שינגן מיצירותיו. הוא נכנס למועדון ג'אז מקומי נודע וביקש להשמיע קלטות. בעל המקום האזין וקבע: „בעוד שבועיים אתם מופיעים פה". מאז מופיעה „להקה קטנה גדולה" כהרכב מקצועי, במועדוני הג'אז של בוסטון.

בעת לימודיו בתיכון חשב שלומי להיות מתימטיקאי. בזמן הצבא החליט ללמוד מחשבים. בשעות הפנאי ניגן אבוב קלאסי, וכאשר שירת בנח"ל קנה לעצמו סקסופון וניגן להנאתו. יום לפני תחילת לימודי המחשבים באוניברסיטת ת"א ביטל את הרשמתו ללימודים, והחליט שמקומו בג'אז. הוא נסע ללמוד בארה"ב ורק אז התברר לו, שבמשך שנה שלמה ניגן סקסופון עם פייה הפוכה. זו היתה ההתחלה. כישרונו נתגלה במהרה.

לפני שנה עבר שלומי תאונת דרכים קשה. במשך חצי שנה היה בתהליך שיקום. „מיספר חודשים לא יכולתי לנגן בסקסופון, וזה היה קשה. כמה מהנגנים עזבו וחיפשתי אחרים במקומם", סיפר לאחר קונצרט חגיגי בבית שגריר ארה"ב, תומאס פיקרינג, שהוא ורעייתו, אליס, פתחו את ביתם בפני שלומי ולהקתו, במהלך חודש ממבקר מופיעה הלהקה ברחבי הארץ.

על תלאותיהם של נגני ג'אז סיפר שלומי: „למוריס כהן, נגן הסיטאר לא הירשו להכניס את כלי הנגינה שלו למטוס. הסיטאר עשוי מדלעת והוא אומנם כלי קל, אבל מראהו הגדול מטעה. אמרו לו לשלוח את הסיטאר למטען. וזה מסוכן, כי הכלי עדין מדי. רק אחרי שיכנועים הסכימו. לגבי הקונטרבס יש בעיה אחרת. הוא נחשב כמו בן־אדם נוסף, וצריך לרכוש לו כרטיס נפרד. אז העדפנו לשכור אחד בארץ".

צעירי תל־אביב – אורלי וינרמן, שי חדד, ושרון יפת: גם הבן של גברי

בעקבות הפסל האבוד

זיוה כספי: הטיפה

רויטל מור, נערת ישראל 88', נבחרה לסגנית שנייה של מיס אסיה והפאסיפיק, בתחרות שהתקיימה בהונג־קונג. זו היתה סיבה טובה למסיבה, שנערכה לכבודה במועדון „פאראדוקס" ביפו. רויטל, 20, קיבלה פרוות שועל, ענק יהלומים ו־6000 דולר. עסק משתלם. כיוון שזכתה גם בתואר בעלת הגוף החטוב ביותר, ניתנו לה גם כמה מתנות נוספות. אחת מהן היתה מתנת מתווה. מיס לבנון, שאיתה יצרה קשרי ידידות הדוקים, העניקה לה במתנה את שמלת הערב שלה ●●● *עמוס פרושן*, רואה חשבון בכיר, בעבר יו"ר דירקטוריון חברת חשמל, הוא חובב תיאטרון מושבע, אולי משום שהוא רואה החשבון של „הבימה". לפני פחות משנה התאלמן, והוא מגדל את שלושת ילדיו בעצמו. למרות עיסוקיו הרבים, הוא מוצא זמן לפעילות התנדבותית, בעיקר ב„אל־סם". באחרונה נתמנה לחבר הרשות הממשלתית למלחמה בסמים. ושוב א־פרופו תיאטרון, הוא נראה כיום בחברתה של ציפי פינס, מנהלת תיאטרון באר־שבע ●●● הפסלת *זיוה כספי* ערכה תערוכה במלון „דן תל־אביב". צלם חובב התלהב וביקש רשות לצלם את פסליה. אחר־כך החליט לרכוש פסל אחד. זיוה מסרה לו את הפסל מתוך אמונה מלאה. האיש איחר בתשלום. דחה אותה בלך ושוב. חוש הצדק של זיוה לא הניח לה. יום אחד יזמה פעולת חטיפה. דרך המחשב הממשלתי איתרה את כתובתו, שהשתנתה בינתיים. היא הגיעה למקום, צילצלה באינטרקום של השכנה והופיעה לפתע על מפתן דירתו של האיש. אשתו נאלמה

רויטל מור: מתנה מלבנון

דום וזיוה חטפה את הפסל. האיש הגיש נגדה תביעה משפטית וזיוה זכתה, כמובן ●●● אופנת „מסטרו מודל" פתחה את התמות העשירית שלה באיזור התעשייה של ומי בבניין שבו ממוקם המפעל. הפנייה באה מצד עיריית ת"א, המבקשת להחיות את הסביבה. אורח הכבוד היה חנן בן־יהודה, מנהל קרן ת"א לפיתוח ●●● באודיטוריום דוהל בת"א נערך מופע סיום שידורי הקיץ של „זהו זה", במסגרת הטלוויזיה החינוכית. המופע כלל הופעה של להקת צעירי ת"א בבימוי של אלון מסטר, שהגישו קטעים מתוכניות „זהו זה". השתתפו גם הצעירים שפרשו בינתיים, התגייסו ומשרתים בלהקות הצבאיות, ביניהם, אודי כנאי, בנו של גבי מהגשש החיוור.

עמוס פרושן: משגונאות בתיאטרון

קראי לי מלדי

בלה אלמוג

עשרות עיתונאים מכל רחבי העולם נהרפו לפני כשבועיים, על־ידי הפ.בי.איי ואנשי הפמליה והבטחון של אימלדה מרכוס. מרכוס התמקמה בסוויטה המפוארת של הוולדורף־טאואר, שבה נוהגת גם ננסי רייגן לשהות בביקוריה בניו־יורק. בין נציגי התקשורת העולמית היתה עיתונאית אחת בלבד, שנתקבלה בזרועות פתוחות, בנשיקות ובחיבוקים, על־ידי מי שכונתה „פרפר הפלדה" של הפיליפינים.

אימלדה מרכוס, שהגיעה לניו־יורק כדי לענות על ההאשמות החמורות נגדה ונגד בעלה פרדינגר, נשיא הפיליפינים לשעבר, על שדירת קופת מדינתו בסכום השווה לרבע מיליארד דולר, קוראת לה My Soul Sister, כלומר, אחותי בנפש, למרות שההיכרות ביניהן, היא רק כת קצת יותר משנה. האחות בנפש, עד כמה שהדבר יהיה מפתיע, היא העיתונאית הישראלית עדה הוז־פלס, כיום הכתבת הכלכלית של „הארץ" בניו־יורק, שנבחרה על־ידי אימלדה מרכוס, לכתוב מפיה את האוטוביוגראפיה היחידה הרשמית והמוסמכת שלה.

שני ספרים על אימלדה מרכוס, יצאו אומנם לאחרונה לאור בארה"ב: „אימלדה, פרפר הפלדה מן הפיליפינים", מאת קתרין אליסון, בהוצאת „מקגרו־היל", ו„שושלת מרכוס", מאת סטרלינג סיגרב, בהוצאת „הארפר'ס וראו". אבל כותביהם ניזונו, כמו העיתונות כולה עד היום, מקטעי מידע מיד שנייה, משמועות, מסיפורי אגדות, מכוונות פוליטיות, לעיתים זדוניות. והיתה,כמובן, גם הרושת עצומה של הזרמת מידע, לא תמיד מהימן או מוסמך, המופעלת בדרך כלל סביב אישיות כה שנויה במחלוקת, כמו אימלדה, שכינוי זוהרה כוננתה 'ג'קי קנדי של המזרח הרחוק'.

חייהן של השתיים הצטלבו, לא במקרה. אם תשאלו את אימלדה, אשה דתית מאוד, היא תאמר בוודאי, שהיד האלוהית היא שהפגישה ביניהן. אך לגבי עדה הוז־פלס, שהרשום לעצמה הישג של היות הישראלי הראשון שיכתוב אוטוביוגרפיה מוסמכת, של רעיית מי שהיה ראש מדינה זר – היתה זו בסך הכל תוצאה של נחישות והחלטה לא לוותר על סיפור, למרות שבהתחלה נראה הדבר כמשימה בלתי אפשרית.

וכך, כאשר עשרות עיתונאים צובאים על ביתם של המרכוסים בהונולולו, מקום גלותם, וכאשר מסוקי פאפארצ'י ממעל מנסים לתפוש איזה הרף־עין מחייו של הזוג הגולה, נכנסת עדה ויוצאת בווילה היפהפייה הזו, כאילו היתה ביתה הפרטי. סועדת על שולחנם, לנה באחד מחדרי השינה שהעמידו לרשותה, שמחה בשמחותיהם המשפחתיות, שותפה לרגעי עצב עמוק, לסודות משפחתיים אינטימיים, מעניקה ומקבלת מהם מתנות אישיות, ואפילו מלווה אותם לתפילות המיסה בכנסייה. כאשר חוזרת עדה למקום מושבה בניו־יורק, דואגות השתיים לשמור על קשר טלפוני רצוף, מתקשקשות ביניהן לונג־דיסטנס על כל מה שעובר עליהן, כשאינן רואות האחת את השנייה. חברות, לא?

על טייפ פתוח, בביקורה בארץ לפני למעלה מחודש, לרגל נישואי בנה דור, סיפרה עדה: „הכל התחיל לפני כשנה וחצי. העיתונות האמריקנית היתה מלאה סיפורים על המרכוסים, על הרכוש הרב שלהם, על הנכסים שקנו בניו־יורק, על גלותם בהוואי, אלפי הנעליים, מערכות הבגדים והאוצרות שמצאו בארמונם במאנילה. אמרתי לעצמי: 'את האשה הזו הייתי רוצה לראיין. אשה שהיתה בשיא כוחה – איך היא חיה לאחר הנפילה, בצל הזכרונות של מי־שהיתה־פעם? היא הזכירה לי מאוד את אוויטה פרון. הסקרנות הרגה אותי.

„באופן טבעי, וכצעד ראשון, צילצלתי למשרד החוץ האמריקני. ראש מחלקת העיתונות של המשרד נזהר מאוד להרגיש, שסליחה, אבל אין להם כל קשר עם המרכוסים, שהם בקשר עכשיו עם ממשלת אקינו, ושבאמת, אלפי סליחות, אבל התשובה היא לא. נקודה. אומנם כל אחד יודע היכן הם גרים בהוואי, ואפילו לוקחים אוטובוסים מלאי תיירים לראות את הבית שלהם בוואיקיקי, אבל מיספר הטלפון חסוי ומילא אי אפשר להיכנס לבית, בגלל השמירה הכבדה שסביב הנשיא־לשעבר ואשתו.

„ניסיתי דרכים אחרות. לא ויתרתי, למרות שידעתי שהיא לא מעניקה ראיונות. פניתי לאחת ממכרותי, עיתונאית ברשת הטלוויזיה A.B.C., שתעזור לי למצוא קשר אליהם. אבל היא אמרה לי 'דארלינג, כאן אמריקה, עיתונאים כאן לא מוסרים האחד לשני אינפורמציה כזאת'. במסיבה ניו־יורקית של כתבי חוץ הכרתי עיתונאי פיליפיני. התקשרתי אליו ושאלתי אם יוכל ליצור עבורי קשר למרכוסים. הוא אמר שינסה. זה לקח לו חודש וחצי וטלפונים רבים למאנילה, אבל לבסוף השיג עבורי את המיספר של הגנרל ארוזה, אחד מראשי הפמליה של מרכוס בהונולולו.

■■■

„צילצלתי אליו להונולולו, הצגתי את עצמי כעיתונאית ישראלית והוא אמר: 'הה, אני אוהב ישראלים'. ביקש שאשאיר את הפרטים שלי והבטיח שיתקשר אלי, ובאמת, לאחר כמה ימים צילצל ונתן לי את מיספר הטלפון של דובר המרכוסים. צילצלתי לדובר, ג'מו טריניזאר, הצגתי את עצמי, עיתונאית ישראלית וכל הסיפור, ואז הוא עונה לי בעברית: 'שלום, מה שלומך?', בעבריתו – כמעט נפלתי. אמרתי לו, תסלח לי, אני מדברת עם הדובר של הנשיא מרכוס? והוא אומר לי: כן. ואז אני שואלת אותו, תסלח לי, אבל מניין אתה יודע עברית, והוא עונה לי: 'למדתי שנתיים בפקולטה להקלאות ברחובות, במסגרת סיוע שהגישה ישראל לפיליפינים'.

„ג'מו מודיע לי, שאין כל בעיה לסדר לי ראיון עם אימלדה, אבל היא רוצה לראות קודם את העיתון שבו אני כותבת. כבר היה לה נסיון מר עם עיתונאים. שלחתי להם את העיתון ('עולם האשה') והיו צרות עד שהיא קיבלה את זה. השמירה הבטחונית סביבם כל כך הדוקה – בודקים את הדואר, חבילות, מזהים, ואם לא מזהים – מפוצצים. לא שמתי לב, אבל היתה בעיתון" ששלחתי גם כתבה על קורסון אקינו, מה שלא כל כך מצא חן בעיני אימלדה, אבל הסברתי לג'מו, שאם לא אכתוב את הסיפור ל'עולם האשה', אוכל לכתוב אותו לעיתונים אחרים בארץ.

לאימלדה, אמר ג'מו, יש סימפטיה לאימהות יהודיות, בעיקר עכשיו. היא טוענת שהיו אלה האמהות היהודיות שהחזיקו את העם 2000 שנה בגלות, ומכיוון שגם היא גולה עכשיו, היא חשה הזדהות עם כל מה שקשור בסבל ובגלות".

■■■

עדה קיבלה הזמנה לבוא להונולולו ב־2 ביולי 1987, יום הולדתה של אימלדה. הנשיא עושה לה מסיבת יומולדת, ואת מוזמנת, הודיע ג'מו והוסיף אזהרה, שהגברת הראשונה מאוד רגישה ונא לא לשאול אותה שאלות מביכות. כן, כמו על הנעליים או על הרומן שהיה לה עם שחקן הקולנוע ג'ורג' המליטון. דברים כאלה. עדה מבטיחה להיות עדינה, ונוסעת להונולולו. הראיון המובטח יימשך שעתיים־שלוש – לאימלדה אין הרבה סבלנות לעיתונאים וסטנים, או כמה כבר יכול להימשך הראיון? – ויקנד בהונולולו, והופ, חזרה לניו־יורק. לא רע.

לימוזינה מיוחדת נשלחת למלון כדי להסיע את העיתונאית הישראלית לווילה של המרכוסים. בכניסה לבית, העומד בראש גבעה, צופה על נוף מרהים, צוותי טלוויזיה, עיתונאים, צלמים, מנסים לתפוס תמונה, ידיעה, קצה רכילות עסיסית. מסוקים מנסים לצלם מלמעלה, מצב הנמשך, אגב, עד היום. הבית שייך לאחד מעשירי הקהילה הפיליפינית, שהעמידו לרשות המרכוסים, עד שיתממש חלומם לחזור לארצם. הקהילה הפיליפינית שהיא שמחזיקה את המרכוסים בהוואי, עושה בהתנדבות עבודות הבית, שרתות ותיפעול – ממש ארמון קטן. 90 משפחות יצאו ממאנילה עם המרכוסים, פמליה שלמה השומרת על גינוני המלכות והשררה, כשלאימלדה הם עדיין קוראים פירסט ליידי ולבעלה – מיסטר פרזידנט.

עדה מובלת לסלון רחב ידיים, מרוהט יפה, המון פרחים, תמונות, חפצי חן. באחת הפינות ממוסגר מכתב אהבה שהנשיא כתב לרעייתו ב־1976.

מתי הם נישאו?

„ב־11 במאי 1954.

אז מה פתאום הוא שולח לה אחרי 22 שנה, מכתב אהבה?

„הם כמו זוג יונים. היא קונה לו מתנות, כותבת לו שירים, שרה לו שירים והוא כותב לה מכתבי אהבה, וקונה לה מתנות. הם מחזיקים ידיים, מביטים האחד לשני בעיניים, לא להאמין איזו אהבה!

„אני מוכרחה כאן להוסיף בסוגריים, שאני עם הרקע הסוציאליסטי שלי והמשפחתולוגיה (דודה של עדה היה דב הוז, מראשי תנועת העבודה), בהחלט באתי להוואי עם דעות קדומות. בשבילי היא היתה משעבדת עמלים ומנצלת המונים.

„פתאום נכנסה אימלדה, גבוהה מאוד, גוף משגע, לבושה מכנסיים שחורים צרים, מאוד נשית, פנים נקיים מאיפור, יפהפייה והיא היתה מאוד סימפטית.

לפני בית המשפט בניו־יורק. אימלדה מרכוס בין אנשי בטחון המנסים לפלס לה דרך. מה, כולם השתגעו?

רגע, רגע, היה לה או לא היה לה רומן עם ג'ורג' המילטון?

את רואה, גם את קופצת ישר לשאלות המביכות. ג'ורג' המילטון הוזמן למאנילה לנהל פסטיבל סרטים שהיא יזמה, והם מאוד התיידדו. אז אחרי זה התחילו סיפורים כאילו שיש ביניהם רומן...

אבל היא נתנה לו יאכטה מאוד יקרה –

היא לא נתנה לו יאכטה, אבל היא נתנה לו מספיק מתנות. גם ננסי רייגן קיבלה ממנה מתנות מאוד יקרות, שעד היום היא משתמשת בהן. אני יודעת, משום שבסופו של דבר לא היה נושא שלא דיסקסנו אותו, לא היה משהו שלא נגענו בו.

איך נוצר הקליק הזה?

לא יודעת. אני חיכיתי למשהו גדול מהחיים, דרמטי, משהו כמו אליזבט טיילור, כמו מלכת אנגליה, אבל פתאום אני רואה מולי אשה, שבכלל לא מזייפת. כנה, אמיתית. השיחה שלנו התחילה בכלל לא כמו ראיון. היא רצתה שאספר לה קצת עלי, איך בישראל, ופתאום נכנס הנכד שלה והתחלנו לדבר על ילדים. היא שאלה על הילדים שלי, על העיתונות, על הנישואין ועל הגירושין שלי, בדיוק כמו שתי נשים, שנפגשות בפעם הראשונה באירוע חברתי. ואז חשבתי לעצמי, שבקצב כזה, ייגמר הזמן ולא יהיה לי ראיון, כי אמרו לי בפירוש, שאף פעם היא לא מתראיינת יותר משעתיים־שלוש. אבל מה יכולתי לעשות? היא ממשיכה לשאול וסיפרתי לה שחייתי שש שנים באפריקה, הראיתי לה תמונות של הילדים שלי וסיפרתי לה בצחוק רם, שחברים שלי קנו חפצים שלה, שהועמדו למכירה פומבית בניו־יורק.

הכסף מן המכירה הלך למרכוסים?

לא. הכסף הולך לממשלת אקינו. ככה חייכנו וצחקנו והיא אמרה שהיא מחפשת עכשיו את ישראל שלה, את הארץ המובטחת, ושהיא מעריצה את העם היהודי ובעיקר את האימהות היהודיות, עימן יש לה הזדהות עמוקה בגלל הסבל שהן עברו ועוברות, ושהיא הסכימה שאראיין אותה כי אני ישראלית וכי נכוותה קשות מן העיתונות האמריקנית.

הרי יותר חשוב לה להעלות את הקיום שלה בפני העיתונות האמריקנית, לא?

כן, אבל מי שלא חי בעולם השלישי, לא יכול להבין את המנטאליות שלהם. למשל, אימלדה נתנה ראיון ל„פלייבוי". חוץ מעירום, הרי מתפרסמים שם ראיונות מצויינים עם נשיאים וסופרים וגדולי עולם. כתשובה לשאלה אמרה שהיא בטוחה שתחזור לפיליפינים, כי זה יעודה מאלוהים. אני מבינה בזה, כמו שהאפריקנים מאמינים, שאלוהים יער גורל לכל אדם, ואם אלוהים לא היה רוצה שהיא תהיה בפיליפינים, היא היתה נולדת במאלזיה. היא אשה דתית מאוד, מאמינה שאלוהים הוא שקובע את גורלה. ומה כתבו ב„פלייבוי"? – שאימלדה טוענת שהיא האלוהות, ושהחזרה שלה הביתה בטוחה, מפני שהיא האלוהים!

ההבנה שלי את המנטליות שלה קירבה אותנו, וכך המשכנו לפטפט, נכנסות אחת לדברי השנייה, מסיימות האחת משפט שהשנייה התחילה, ממש בראש אחד. פתאום היא הרגישה שהיא יכולה לבטוח בי ושהיא לא צריכה להסביר את עצמה, כי אני מבינה בדיוק למה היא מתכוונת, וזה גם נתן לי אפשרות להעלות את הנושאים הרגישים, שביקשה לא להתראיין עליהם.

אבל עכשיו לא הסתדרה לי פתאום התמונה של האשה שיושבת מולי, עם הדמות המפלצתית שתוארה בעיתונים. נניח שהיא שיחקה וזייפה. כמה זמן אפשר לזייף? היא היתה נורא כנה, ואיפה היא ואיפה ה„דרגון ליידי"? היא יותר מדי רגישה וביישנית.

היא? ביישנית?

זו לא ביישנות במובן שלנו, זו ביישנות של אנשי המזרח, מין ענווה שכזו.

ענווה? היא? אולי היא עבדה עלייך? אולי המכות שקיבלה חסכו אותה פתאום לענווה?

קודם כל, קשה לעבוד עלי הרבה זמן. חוץ מזה, היא קיבלה כל־כך הרבה מכות מיום שנולדה, וכשהפכה לגברת הראשונה של הפיליפינים כבר היתה מאחוריה פקלאה של צרות כאלה, אל תשאלי. היתה לה ילדות קשה בעיירה בשם לייטה, פרובינציה יותר מכפר סבא, אם תורגת, שישה אחים ואחיות, מלחמת העולם השנייה בפיליפינים, כשהיתה צריכה לאסוף בוץ בידיים, כדי לסנן ממנו מים לשתייה. אחר כך שלח אותה אביה למאנילה. דוד שלה היה דובר הסנאט ,והיא קיבלה מילגה ללימודי מוסיקה וגרה בביתו של הדוד, דניאלינג רומואלדז, פוליטיקאי משופשף. דרכו גם עשתה את דרכה לחברה הגבוהה של מאנילה. היא היתה יפהפייה גדולה, מיס מאנילה. אפילו בניגו אקינו התעניין בה, אבל אחרי ששמע ש„הכסף לא מצלצל בכיסה", הימנה את חיזוריו לקורי אקינו, בת אחת המשפחות העשירות ביותר בפיליפינים.

כשהתחתנה עם פרדינאנד מרכוס, אז עורך דין מאוד עשיר, שעשה עסקות בעניני מיסים עבור הממשלה והפך גם לסנאטור, חלתה נורא במשך חמש שנים, כי לא יכלה להסתגל לחיים הנוצצים, שמעמדה החדש דרש ממנה. היא היתה מקבלת מיגרנות איומות, מקיאה כל בוקר, רואה כל היום אופרות סבון ובוכה, מאושרת שיש מי שסובל יותר ממנה.

ואת קנית את הלוקש הזה?

את הסיפור הזה אישרתי אחר כך משלושה מקורות שונים, ביניהם עיתונאי מה„ניו־יורק טיימס", שכתב עליהם ספר וסיפר על התקופה הזאת, ועל כך שקיבלה אז טיפול פסיכיאטרי בארצות־הברית.

איך היא הבריאה?

הרופאים שבדקו אותה ומצאו לבסוף שהמחלות שלה הן פסיכוסומטיות, יעצו לפרדיננד מרכוס לעזוב את החיים הפוליטיים, כדי שאשתו תבריא, והוא הסכים. כאשר היא ראתה שהוא מוכן לקורבן כזה, והיא ידעה בדיוק מה השאיפות שלו, אמרה לעצמה, שאם הוא יכול להקריב את הקריירה שלו למענה, היא יכולה לקחת את עצמה בידיים, למענו. תוך חודש פסקו באורח פלא כל הדכאונות והסימפטומים, והיא נכנסה במרץ אדיר לקדם את מעמדו לקראת הבחירות. כך התחילה הקריצה שלה לחיים הפוליטיים.

הגישו לך כיבוד בשעת הראיון?

לא. אבל בינתיים הגיעה שעת הצהריים, והטבח מכין מזנון ליד הבריכה, וכל מי שנמצא בבית בא ומשרת את עצמו. אנחנו המשכנו לשוחח על טייפ פתוח בשעת הארוחה, וראינו שאנחנו משדרות על גל אחד. אוהבות את אותם שחקני קולנוע, אותה מוסיקה, אותם סרטים. רוברט טיילור, חלף עם הרוח... שוחחנו על דייאטות והיא אמרה שמספיק רע לה, מכדי שהיא תרע לעצמה על ידי דייאטה...

איך את קוראת לה כשאת פונה אליה?

ביום הראשון קראתי לה גברת מרכוס. ביום השני כבר ביקשה שאקרא לה אימלדה, אבל לאחר זמן קצר כבר אמרה: 'קראי לי מלדי', שזה שם הקיצור והחיבה שלה. דיברנו על ההאשמות ההדדיות של זיוף תוצאות הבחירות במאנילה. הרי גם הנציג האמריקני, שנשלח על־ידי רייגן לפקח על הבחירות הורה, שהיו זיופים גם במחנה אקינו. ופתאום היה ערב ולא הרגשנו איך הזמן רץ וכבר עבר היום הראשון. היא הזמינה אותי לארוחת ערב. אמרתי לה: תראי, עשיתי שיעורי בית, קראתי עליכם ארבעה ספרים לפני שבאתי ולא הספקנו שום דבר. ואז היא הציעה שנמשיך מחר.

הספקת ביום הראשון לשאול שאלות מרגיזות?

כן, דיברנו על רצח אקינו והיא טענה שידם לא היתה ברציחתו. אקינו נאשם על עבירות פליליות. מצאו בחווה שלו שלדים וגוויות, ואז גם הסתבר שיש לו צבא פרטי משלו, עם נשק. אבל זה לא היה דבר מיוחד במינו בפיליפינים. לכל מושל בפיליפינים יש צבא משלו הדואג לבטחונו.

אחרי כמה שעות התחממות, שאלתי אותה על הנעליים.

איך שאלת?

הבאתי לה מתנה, ספר על בן־גוריון, שכתב שבתאי טבת, עם חתימה של טבת על הספר. צחקנו והתבדחנו ואז אמרתי לה, שאם הייתי יודעת מראש, שיש לה חוש הומור, הייתי מביאה לה מה שבאמת רציתי להביא. היא שאלה מה, ואני אמרתי: זוג נעליים. היא פרצה בצחוק אדיר, וכך נפתחה השיחה על הנעליים.

אמרתי לה: תראי, יש לך רק זוג רגליים אחד. 500, 1000 זוגות נעליים – אבל 3000 זוגות? בשביל מה היית צריכה 3000 זוגות? אז היא תיקנה אותי ואמרה: ראשית, לא 3000 אלא 1600, ושנית, הסבירה – כמי שהיתה אחראית בפיליפינים על תוכניות התיירות, היא היתה מבקרת פעמיים בשנה ביצרנים של יצרני הנעליים הפיליפיניים, וכל יצרן חש לו

(המשך בעמוד 20)

הדר מלכות. אימלדה יורדת מן היאכטה הנשיאותית. כל התעשיינים והמעצבים רצו שתלבש את יצירותיהם

עדה הוז־פלס מקליטה את אימלדה, בהונולולו. „רציתי להביא לך נעליים"

באולינג — יש!

נכון לעכשיו, באולינג הוא עסק חם ● בחיפה, בראשון, בחולון, בפתח־תקווה (ובקרוב בתל־אביב), מתגלגלים מדי ערב אלפי כדורים, ומלהיבים את המשוגעים לדבר ● מישחק חברתי־תחרותי, שנחשב לספורט אולימפי. אין עדיין מועמדים לברצלונה, אבל יש שחקנים מיקצוענים וליגות ● כלבו שלום מקווה להשתקם בעזרת הבאולינג. במקום, שיפעל מסביב לשעון, הושקעו מיליון דולר ● לא פוחדים ממיתון. בתקופות משבר, מישחקים עממיים פורחים

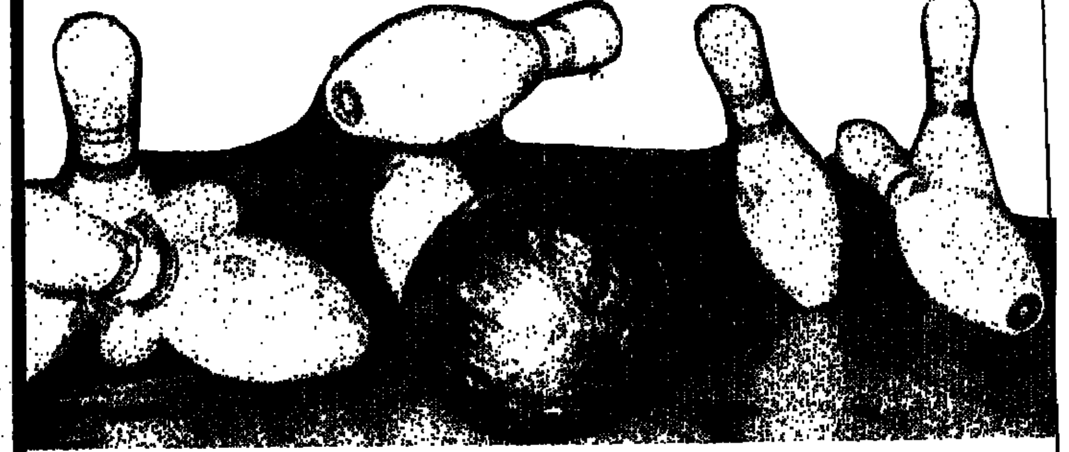

■ **נורית ארד**
■ צילם: צביקה טישלר

באולינג הוא העסק הכי חם במדינה היום. „אם ניכנס למיתון, יהיו פיטורים, לאנשים לא תהיה עבודה והם יבואו להעביר את הזמן כאן, וזה יהיה עסק עוד יותר טוב", אומר אחד מבעלי הבאולינג. „ככה זה בעולם ואצלנו לא יהיה שונה".

קשה לומר שאולמי באולינג צומחים כאן כמו פטריות אחרי הגשם. בכל זאת דרושה השקעה של מאות אלפי דולרים בכל אתר כזה. אבל בחיפה, בראשון־לציון, בחולון, בפתח־תקווה ובקרוב בתל־אביב, כבר יש וזה מכסה פחות או יותר את כל מי שמרגיש חסר בנושא.

באולינג הוא ספורט אולימפי, מספרים בגאווה בעלי המיגרשים. אצלנו עוד אין מועמדים לברצלונה אבל כבר מסתמנות „ליגות", עם ימים קבועים ושעות מישחק קבועות, ישנם לא מעט משוגעים לדבר ויש מיקצוענים, שמחזיקים כדור באולינג פרטי, ששמם חרוט עליו ואוי למי שיעז לגעת בו. בקיצור יש הווי.

צילצלנו להזמין מיגרש, כדי לחוש את הנושא. בשעות החמות יכולנו לקבל רק כעבור שבוע. הכל תפוס. אפשר להגיע בלי הזמנה מראש ולהמתין. דליה שטרן, משוגעת לדבר, המתינה לכדור שלוש שעות בבאולינג של ראשון.

הגענו לבאולינג חולון. במיגרש באולינג אולימפי ישנם 16 מסלולים. בקצה כל מסלול עשרה חיילים („לבנים" קראנו להם בילדותנו והיום פינים). מקבלים מסלול מואר, נועלים נעלי התעמלות מיוחדות, ששוכרים ב־1.5 שקלים לערב, או מחקים את הנסיכה דיאנה, שהצטלמה באחרונה כשהיא חולצת נעליים ודורכת ברגל מלכותית יחפה, מיגרש באולינג בבריטניה. נוטלים כדור כבד שמישקלו נע בין ארבע לשמונה קילוגרם, תוקעים בו (בתוך חורים מיוחדים) את האגודל, האמה והקמיצה. רצים חמישה צעדים ובתנועה אלגנטית מעיפים־מגלגלים את הכדור בכוח. רצוי שיחלוף על פני החץ האמצעי של המסלול ואז יגיע ליעדו. המטרה היא להפיל כמה שיותר חיילים בבת־אחת. יורד מחסום אלקטרוני, נורה מהבהבת עם תוצאות, רושמים הכל בדף שמקבלים עם התשלום בכניסה וממשיכים. כל מישחק כולל שני ניסיונות. המטרה, להפיל את כל העשרה. יש ניקוד. מישחק אחד נמשך בין 10 ל־15 דקות.

„מדליק", אומרת דליה שטרן, שבאה אחת לשבוע מהרצליה לחולון לשחק עם הבן ראם, 7, והחבר הצמוד שלה. לפני שנפתח הבאולינג החולוני, נסעה עד ראשון ולפני כן, כשהיתה עדיין תלמידה בכפר־הירוק, היתה מתפלחת מהשיעורים לשחק בבאולינג של השקם באבן־גבירול.

מה כל־כך מדליק? שאלנו. „יש אתגר ויש סיפוק מיידי", היא מסבירה, „נמצאים במתח כל הזמן, נצליח או לא. נצליח או לא. מישחק לא אגרסיבי, מושך".

לפני שנים, כשהקימו את חנות השקם ברחוב אבן־גבירול בתל־אביב, הצמידו לה אולם באולינג שהלך שיגעון. אלא שאז היתה תקופת מס־העינוגים (30 אחוז) הידוע לשימצה. בעלי המקום נאלצו לגבות מחיר לא ריאלי תמורת מישחק ובסופו של דבר נשברו וסגרו. במיגרשים החדשים של היום, מצאנו אנשים שהמתינו מתוסכלים 18 שנה לבאולינג חדש.

באולינג חולון, שנפתח לפני כשלושה חודשים, שייך לארבעה נגרים לשעבר: האחים נסים ודני ברדא, אלי כהן ואלי סאסי. עיסקי הנגרות נחלשו, והם הימרו על באולינג. קנו את האביזרים המיקצועיים של ברנסוויק בארה"ב, והתקינו הכל לבד, עבודה עצמית, עד כדי כך, שהם אינם מוכנים לגלות כמה השקיעו בעסק. זה יישמע מצחיק, אבל גם כך, לדעתם, זה הרבה מאוד. כל החסכונות הלכו. אבל הם מקווים להחזיר את ההשקעה בתוך שלוש שנים.

11 מסלולים רצים במקום. שתי נגריות הפכו לאולם גדול, מיסעדה קטנה, בית־קפה. למרות שיש שם הרבה אנשים, שקט שם מאוד. „שחקני הבאולינג הם קהל טוב", אומר אלי כהן. „מאוד מרוכזים במישחק, בקושי מוציאים הגה. מחויב בכל זאת שומר, שיהיה".

בשני המסלולים הקיצוניים משחקת חבורה. 11 אנשים, עובדי המסגריה של מוטורולה, זכו בפרס כספי משותף של 400 דולר על הצעת ייעול שהציעו לחברה, והחליטו לבזבז על בילוי משותף. הבאולינג, הוא חלק מהכיף. באו לכל הערב. ישחקו, יאכלו ארוחה טובה, „אם ימצא חן בעינינו, נביא בפעם הבאה גם את הנשים", הם אומרים.

גדעון הוא מדריך באולינג מקצועי, ושחקן ליגה מצטיין. היה שחקן ליגה כבר לפני 18 שנה בשקם אבן־גבירול, ועדיין מגיע לניקוד גבוה במישחקים, בכדור פרטי, נעליים. כל מה מה שצריך שחקן באולינג. במשך היום עוסק במיקצוע אחר. כאן הוא מדריך בערבים. כבר החל לרשום שחקנים מוכשרים לליגה של חולון, ובכל יום רביעי בערב מגיעים לכאן 12 שחקני באולינג קבועים לאימונים של מישחקי ליגה.

> במיגרש באולינג אולימפי 16 מסלולים. בקצה כל מסלול עשרה חיילים. נוטלים כדור כבד 4־8 קילוגרם, רצים 5 צעדים ובתנועה אלגנטית מגלגלים את הכדור בכוח ● המטרה, להפיל כמה שיותר חיילים בבת־אחת

אלי כהן מבעלי המקום, נוסע בימים הקרובים לארה"ב להביא עוד ציוד. הפעם יביא גם כדורים „פרטיים", שיימכרו למי שמעוניין.

כלבו שלום בתל־אביב, מקווה להשתקם גם בעזרת נושא הבאולינג. הוא השכיר את הקומה התחתונה לחברת באולינג סנטר צפון בע"מ, שמשקיעה שם, לדבריה, יותר ממיליון דולר. במקום יוקם אתר באולינג אולימפי בן 16 מסלולים, מיקלחות חמות, תאי הלבשה, בית־קפה מפואר, כשהכל יפעל מסביב לשעון. כלבו שלום יאריך את שעות הפתיחה במחלקות המבוקשות, שחקני הבאולינג יערכו שם קניות ליליות וכולם יהיו מרוצים.

נחמן מילוא מבאולינג סנטר, משקיע את הכסף הגדול הזה, עם עוד שלושה שותפים. „הציפייה היא ל־100 אלף איש בחודש", הוא אומר ומוסיף, הבאולינג הוא אחד מעסקי המיתון. ידוע, שדווקא בתקופות של משבר כלכלי, המישחקים העממיים פורחים.

מילוא ושותפו פאול פינקלשטיין, שחקן מכור עוד מימי השקם, קשורים עם החברה האמריקנית ברנסוויק.

חברה גדולה אחרת העוסקת בנושא הבאולינג, היא איי.אם.אף. המיגרש בפתח־תקווה (גם אולימפי) רכש את הציוד מתוצרתה.

מילוא מספר, שבבאולינג הוותיק שלו (שנה וחצי, מיפרץ חיפה), עוברים היום 50 אלף איש בחודש, „גם מישחק חברתי, גם מישחק תחרותי וזה הגדולה שלו", הוא מסביר את ההצלחה. מילוא מצליח להביא אל המרכז שלו לא רק חברי ליגה (400 כבר רשומים), אלא גם ילדים, שעורכים שם את מסיבות יום־הולדת ותגיגות בר/ת מצווה. „ההורים מזמינים מראש את המסלולים, מביאים את הכיבוד, כולם משחקים, ואחר־כך יושבים בקפה עם גלידות ועוגות". גם הנגרים מחולון, חושבים שזה רעיון טוב ומתכוונים לארגן במקום ימי־הולדת. חישבנו יחד איתם את ההוצאה (הקבוצתית) והגענו ל־100 שקל לכיתה, כולל הכיבוד.

מילוא צופה עתיד ורוד לבאולינג הישראלי. הוא מנהל בימים אלה משא־ומתן להקמת מיגרש באולינג בבאר־שבע, ומשם יעבור להקמת מיגרשים (כולם אולימפיים) בירושלים ובאילת. בעיר נופש כמו אילת הוא רואה פוטנציאל גדול בבאולינג.

נסים ברדא (מבאולינג־חולון) אומר שהוא מאוכזב. לפני זמן מה היה עם אלי פפושדו (יום ומבעלי אביה־סונסטה אילת) אצל אורי עמית, ראש עיריית רמת־גן. קיוו לקבל ממנו אישור להקמת אולם באולינג מול קניון רמת־גן, ליד ביתילי. „יש שם שטח של 4,000 מ"ר אידיאליים לעניין", אמר ברדא. עמית דחה אותם, יש לו תוכניות ריווחיות יותר (מבחינת העירייה) למקום מאשר באולינג. הם מחפשים מקום חלופי ברמת־גן.

אז כמה זה עולה לנו?

בחולון עולה מיגרש 5 שקלים לאיש עד שעה שש בערב, ו־7 שקלים בשעות הערב והלילה. הכניסה לילדים עד גיל 16 מותרת רק עד שעה שש בערב.

בבאולינג־סנטר בחיפה עולה מסלול בשעות היום, 4 שקלים ובערב, 6 שקלים.

בדרך־כלל באים לשעה שלמה, כלומר לארבעה מישחקים. שעה כזאת לזוג משחקים, עולה בממוצע 48 שקלים. לשחקני ליגה, מחיר מיוחד.

תרגיל השבוע: מחיר ממוצע למישחק בן שעה, 48 ש"ח

דליה שטרן: מדליק. אתגר וגם סיפוק

גדעון המדריך: אימונים קבועים והכנה לליגה

אלי כהן: שחקני הבאולינג הם קהל טוב

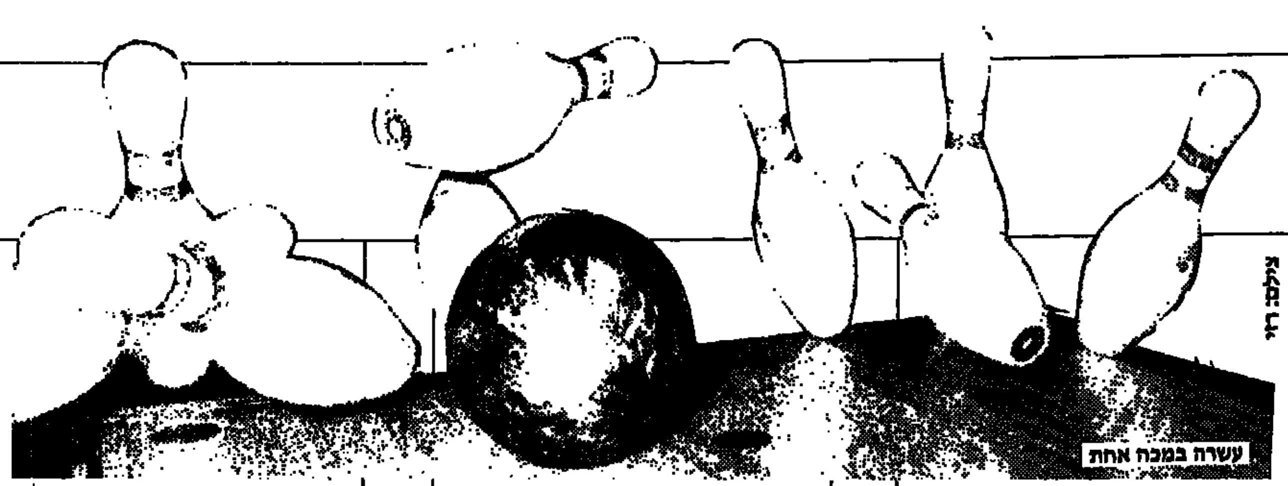
עשרה במכה אחת

צילום: רוני

המכללה למינהל קמפוס תל־אביב
קורסי בוקר לנשים להקניית מקצוע
פרסום ויחסי ציבור
קידום מכירות
ניהול משאבי אנוש
פתיחת הקורסים:
דצמבר 1988
מפגש היכרות והצגת תוכנית ההדרכה ביום ג' 22.11.88 בשעה 9.30 בבוקר, בקמפוס המכללה למינהל.
משתתפים:
ד"ר יריב בן־אליעזר
ד"ר אמנון כספי
ד"ר מנחם אלדור.
נא אשרי השתתפותך בטל': 03־5413667־8, 5413673
כתובת: קרית החינוך, רח' שושנה פרסיץ 9, ת"א 61480.
המכללה למינהל
מיסודה של הסתדרות הפקידים
פוגל לוין ברוש

יהודית אוריין

מיתוס הווירוס

מאז נולדו בני – בצער, כמובטח בתורתנו הקדושה – אני בפולמוס נוקב עם עולם הרפואה. שלא תהיה אי־הבנה: אני נהנית מפירותיה הפרמאצבטיים, מגלולותיה ומשככיה, מרדימיה ומעוררייה, מאלחשיה ומשלשליה. ובעיקר אני מעריצה את הארומים־שחורים הקטנים שלה, הגואלים אותי מכל מדווה ודלקת; מחזיקה בהם בדבקות, בודקת אם לא נפסלו בידי הזמן, ובכל אשר אסע ואבוא תמיד הם עימדי, כיהודי עם תפילין שלו.

אבל התיאוריה, רבותי, התיאוריה.

אני טענתי, שהילד הצטנן כי ישן בחלון פתוח, והם ליגלגו עלי, שהצינון נגרם בעטיו של איזה וירוס מכונף. אני אסרתי על הילדים לצאת לרוח עם ראש חפוף, והדוקטורים צחקו על האמונות התפלות שלי. הילדים אינם חולים מן הרוח ולא מן הצינה, טענו, אלא מפני שהם דחוקים בחדרים סגורים ומחליפים ביניהם חיידקים, כמו שמחליפים תמונות של ספורטאים. אני מתעקשת: אז למה הם לא מצטננים בקיץ, כשהם דחוסים באולמות ציבוריים, והם בשלהם: כי בקיץ החלונות פתוחים.

אני: אבל הרי בשנים האחרונות האולמות הסגורים ממוזגים בקיץ?

הם: אכן הם מצטננים גם בקיץ.

אני: אבל זה בגלל הרוח שנושבת מהמזגן ישר אל תוך האוזן.

והם, עיקשים ונעולים בתיאוריות של עצמם: לא רוח, לא צינה, רק היתדבקות. ובסוף היה בנו של רופא הילדים הכי חולה בכיתה. אך לעזאזל העובדות.

כך מוטל הניסיון היומיומי שלי, של אמי־הורתי ושל סבתי אל האסלה, בשל איזו תיאוריה בלתי־מתקבלת על הדעת בדבר יצורים אגדיים, שאינם נראים אפילו בעין מזויינת. ובגלל התיאוריה הם מתכחשים לקומון־סנס, לניסיון הבלתי־אמצעי, למימצאים האלמנטריים בני מאות השנים, כי רוח־פרצים – מה שקראו אבותינו צוק – אם מן הטבע ואם מן המזגן, היא סיבת כל חולי ומגיפה ורעה חולה של אף אוזן גרון וריאה.

עכשיו, הם מופתעים

והנה זה קרה לי עם מדע נוסף. הסטטיסטיקאים הם שהעלו לי הפעם את הסעיף. גם כן מדע. כמו רפואה בערך. כי נשבעתי, לא עוד. בשתי הבחירות האחרונות, הם הישלו אותי בתחזיות מידגמיות ובשתיהן הייתי על סף התקף לב. השעה 11 בלילה, וכבר החילותי לסגל את עצמי למצב החדש: הם יקבלו כך וכך, ואנחנו נקבל כך וכך, ואפשר להתחיל במעשה המרכבה. אחרי שעתיים מתברר, שהכרוך גדול עוד יותר. וכל תוצאה חדשה וכל ספירה מערכנת, מתקבלת אצלם בשמחת ניצחון: בדיוק מה שהתנבאנו במידגם. מנדט אחד יותר, מנדט אחד פחות, זה בדיוק מה שקובע את הנצחון, כך שהפער והיתרון מכפילים את עצמם. איפה התוצאות ואיפה המידגם. בדיוק כמו הרופאים עם מיתוס הוירוס.

כולנו, ההדיוטות, האיש ברחוב, חשים תהליכים חברתיים, בקצה האצבעות, בנחירי האף, במשכים הקלים, במכולת, באוטובוס, בקופ"ח ובמיספרה. רק החוקרים, הסוציולוגים, הסטטיסטיקנים, מדעני המדינה וההתנהגות, לא הבחינו בכלום. כשהמירגמים המוקדמים הראו הסתמנות של עלייה במפלגות הדתיות, הם ראו בה טעות ודגימה. עכשיו הם כולם מופתעים.

העיוורון שלהם הוא בדיוק הסנוורת המדעית. אותה סנוורת שחובשים עגלונים על מצח הסוס הרתום, על מנת שילך בתלם. האיש המצוי והממוצע רואה את המציאות באופן סינמסקופי, ועל כן אינו מתעלם כסוס ממהמורות ומיכשולים. בעלי הסנוורת מהרסים ומדרשים רק בשבילי התיאוריה.

הקוף העירום

כדי לבדוק תופעה, אומרת מונחית לתיקשורת, על החוקר להבחין תחילה כי „משהו מתרחש". כלומר, כדי לבדוק הנחה, עליו קודם כל להניח, וכדי להניח, עליו להתבונן בתופעות, וכדי ללמוד מן התופעות עליו להשתמש בהנחה מוקדמת, והנחה מוקדמת צומחת מעולם התופעות, ואם לא תעצרו אותי, אני לא מפסיקה כאן וממשיכה לחוג כמה שהבריטים מכנים מעגל־הרשע.

„לא ראינו את זה, כי לא ידענו את זה", עושה אפולוגטיקה סוציולוג נודע. ברור לחלוטין. קודם שרואים צריך לדעת, אבל כדי לדעת צריך לראות, ורק אנו ההדיוטות גם ראינו, גם ידענו, גם צפינו מראש.

ומישהו כבר מרבר לנו על אינטואיציות, מלה אסורה בשימוש, בכל מערכת לוגית. המדענים והחוזאים חסרו אינטואיציה – מסבירים לנו אנשי המשוב – אותו דבר סתום ומיסטי, שאיש אינו יודע מנין הוא בא, ורק אנו האנשים ברחוב נעזרים בו בשעת הדחק, כשנגמרים לנו הטיעונים.

וכבר ברור לכולנו, כי על המדע אי אפשר עוד לסמוך. וכבר אנו מתקדמים בעקבות רבינו פופיק ופריץ, שמעיה ואבטליון של דורותינו. עזוב אותך מהמדעים. אם ספרדיה שמנשקת ספר תורה, הרבה יותר משכנעת מאם יהודיה שתנשק את הקופיף העירום והקטן שלה. והדרוויניזם אכן לא הוכח מעולם, כי הרי אי־אפשר להפריך אותו. ועקרון אי־הוודאות מראה, שבניבוי מדעי שום דבר לא בטוח. אז כולנו מעריפים את האינטואיציה שאומרת בעליל, כי כולנו נבראנו בצלם ולא מן הקופים השעירים ולהוציא את מוקי מבריכת גורדון). הלאה המדע, תחי האמת האמפירית.

רוב לא מוסרי

ליוה היא זבנית בבוטיק צפוני. גרושה ואם לילד מפגר. היא אוהבת את החיים הטובים, כל לילה במועדון ריקודים ביפו, וויקאנד באילת עם בליקוני, מאמינה שחיים רק פעם אחת. אנשי חב"ד הביאו לה, לליוה בת מרוקו, ברכה אישית מהרבי מלובאביץ', והבטיחו מרפא לבנה. בעינים דומעות אמרה להם כי כל הרופאים נואשו, איבדו כל תקווה. הילד הוא צמח. השיבו החב"דניקים המשולהבים באש־יה: וכי ייבצר מרבינו דבר? תרשום את בקשתה בפתק, יעבירו לאדמו"ר, ועוד השנה, אם־ירצה־שם, ייעשה לה נס ותזכה לראות את בנה משתובב בפעוטון של חב"ד. הלכה ליוה ושמה ג' בקלפי.

לעת עתה, עד שיחלים בסייעתא ד'רבי, גדל הצמח במינזר קתולי בירושלים. ונזירות איטלקיות וערביות מאכילות ורוחצות אותו.

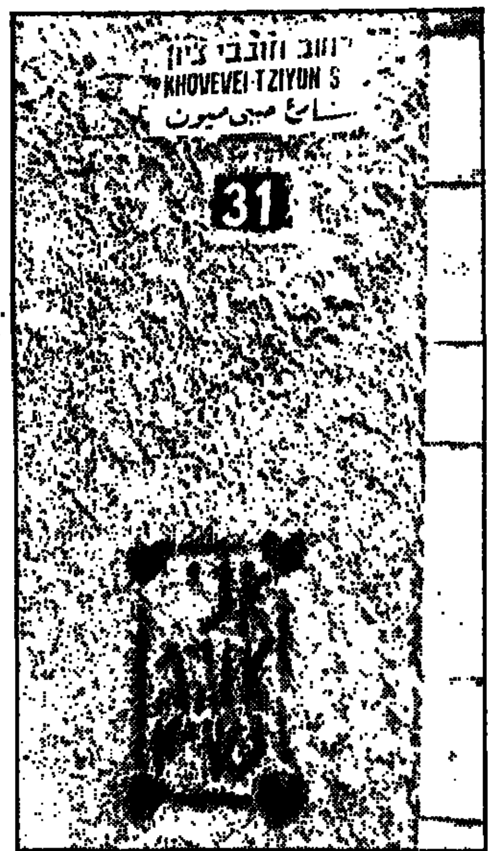

אהבת נשים בחיבת ציון
הגרפיטי של תל־אביב

את מי תחילה

יש בעיות. ידידי הצעיר תומר, ניגש אלי בבוקר שאחרי, מודע למוצאי, לפירותי ומקצת חטאי, הוא שואל בפנים מעוננים: את מי את חושבת מעניישים קודם, מתפקרים או הומוסקסואלים? – יחד לעמוד הקלון, חייכתי אליו. הוא לא זוכר מה כתוב בעניין זה בתנ"ך. „הוציאם אלינו ונדעה אותם", אמרו אזרחי סדום אל לוט, ראש המועצה המקומית, בעת אשר התארחו מלאכים בביתו. ויגונב הדבר לשר הפנים והאנרגיה, וידלף גו אטומי מהכור הגרעיני אשר בדימונה, ויפגע במקום, ותמסה הקרינה הרדיואקטיבית את האדמה, עד עצם היום הזה. עונש פונדמנטליסטי מהברית הישנה.

סיפור עם סוף טוב

חבר נעורי נשא לו לאשה את דניאל, נערה צרפתיה שפגש לפני למעלה מעשרים שנה, בהיותו בדרך להורו. הנערה התגיירה כדין, וכל בני משפחתה, הוריה ואחיה הערלים, פוקדים אותה בכל אביב, ואביה מתכוון אפילו לעשות ליד בתו ונכדיו את שיבתו. כה חביבים עליו האנשים והנופים.

בעברית מדוברת, עם ניחוח צרפתי ור' חיכית נוקטת דניאל עמדות יותר לאומיות משלי, ושני בניה הם ילידים טיפוסיים הקשורים לצרפתים הרבה פחות נמני. בן הזקונים התקבל זה עתה לחיל־הים, בדיוק כאשר הבכור סיים שירותו כמש"ק בשריון, מצא לו חיילת חמדת־לב והגיש לרשם בקשה לנישואין.

ויהי היום, והוא מוזמן למועצה הדתית של תל־אביב־יפו, שם הוא מתבשר כי לא יוכל לשאת את בחירת ליבו לאשה. איש מאיתנו אינו מבין מה קרה. הבחור נולד לאם שהתגיירה כהלכה, אצל רב אורתודוכסי, נישאה ברבנות בתל־אביב, הילד נימול על־ידי מוהל רב־מוניטין, מה לא בסדר. עד מהרה מודיעים לו כי חובה עליו לעבור גיור מחדש. מדוע ולמהז מתברר, כי אימו היתה בראשית הריונה כשנישאה. משמע, כשהרתה אותו היתה עדיין שיקסה, ושיקסה כי תשכב עם יהודי תהרה שייגץ.

מרתפי השב"כ והמודיעין הרוסי הם אך דרדקים לעומת מישטרת הרבנות הראשית. איש מלבד השניים לא שהה איתם בגן־הרסה, אזור המיזמוטים דאז, כשהשניים עשו אהבה בחיק הטבע בין עצי המחש. איך הגיעו לשם מרגלי הרבנות, חידה היא ותידה תישאר.

אך הסוף הטוב לא איחר לבוא. הבחור עבר גיור, נשא את בחירת ליבו ומאז הם רואים אושר רב בכל תוספת מילואים שהוא מקבל משישים הימים שהוא ממלא חובתו, כאילו היה יהודי מלידה.

לפרס, אישית:

„לשגות זה אנושי. להאשים אחרים – זו פוליטיקה". (יוברט האמפרי).

הרצל: מדינה בלי בורכת הרבנים (מתוך „על חגנים", מאת שלמה כהן, הוצאת כתר)

המילה האחרונה — עור בריא באופן טבעי

שמן חוחובה, תמציות אלו-וורה. שמנים אתריים. תמציות קמומיל. ויטמינים חיוניים: F-1 E, A. ללא הורמונים, תרופות וחומרים משמרים. הכל על טהרת הטבע, הבריאות והיופי.
זה סוד ההצלחה רבת השנים של "פריי אויל" - שמן הנעורים בעל הסגולות המיוחדות.
ועכשיו - גם "פריי אויל סופט" - תחליב עדין לטיפוח העור הצעיר.

הבחירה הטבעית

כבר לא שגעון או אופנה חולפת: התכשירים הטבעיים וההיפו-אלרגניים תופסים מקום חשוב יותר ויותר בתודעת צרכי הקוסמטיקה בעולם כולו. לאחרונה הוכיחו גם הנשים בישראל שהן מעודכנות בנושאי טיפוח העור בדרך הטבעית והבריאה. ולראיה - הצלחתו יוצאת הדופן של "פריי אויל". שמן הנעורים הידוע בסגולותיו המיוחדות ובפלאים שהוא מחולל. אם גם את רוצה בעור בריא בדרך טבעית, אם גם לך חשוב המראה הרענן והצעיר, תכשירי "פריי-אויל" לשמירה על נעורי העור, הם הבחירה הטבעית בשבילך.

סוד מגע הקסם

מי שכבר ניסתה יודעת עיסוי יום-יומי ב"פריי אויל" מחולל פלאים ממש. את מקדישה עשר, חמש עשרה דקות לפינוק וטיפול יומי ומעניקה לעצמך עיסוי יסודי בכל הגוף. מתחילה בפנים, יורדת אל הצואר. העורף, השכמות, החזה והבטן. לא פוסחת על ידיים, מרפקים, רגליים וגם על ברכיים ועקבים.

זה גם מענג, מרגיע ומשחרר. אבל מה שחשוב באמת - התוצאות לא מאחרות להיראות! "פריי-אויל" משיב לעור את מראהו הצעיר, מרכך, מחליק ומרענן - גם את ההרגשה.

טבעי לכל עור - מכף רגל ועד ראש

"פריי אויל" מומלץ לכל סוגי העור, לנשים ולגברים בכל גיל, גם לרגישים שביניהם; שכן "פרי אויל" פותח ונבדק בתנאי מעבדה והוכח כתכשיר היפו-אלרגני המתאים לכל סוגי העור גם לרגיש במיוחד ואפילו לבעלי עור אלרגי.
"פרי אויל" מטפח ושומר על נעורי העור, מחליק זמנית קמטים, "מעלים" צלוליטיס אצל נשים לאחר לידה או דיאטה, אידיאלי כטיפול יום יומי לשמירה על בריאות והזנת העור בכל הגוף. מגן על הידיים מפני התיבשות, התקמטות וחומרי נקוי ומצויין לאחר מקלחת או אמבטיה.

ידיים מטופחות ומעודנות יותר

עבודות הבית, חומרי הניקוי ותנאי מזג-האויר הקשים. ובעיקר יובש, רוח ושמש חזקה, מזיקים לעור הידיים וגורמים לתופעות של התייבשות והתקמטות. עיסוי קבוע ב-"פריי אויל" ישיב לידיך את ההגנה הדרושה ויעניק להן רכות, עדינות ומראה צעיר.

פריי אויל מחליק גם בעיות מיוחדות

טיפול מונע בסימני מתיחה בהריון ובדיאטה

את אינך היחידה הסובלת מסימני מתיחה. מחקרים מדעיים מלמדים ששעור הנשים המפתחות סימני מתיחה עקב הריון או השמנה נע בין 70%-90%. הסימנים אינם נשזפים בשמש ואינם נעלמים לעולם. **לא נותר אלא לפעול למניעת הופעתם.** את לוקחת כמה טיפות "פריי אויל" ומעסה את האיזורים הבעייתיים: הבטן, הירכיים והשוקיים. אם את בהריון - אינך צריכה לחשוש. "פריי אויל" אינו מכיל הורמונים או סם אחר העלול להזיק למערכות בגוף האישה. שימי לב: השימוש ב"פריי אויל" בתקופת ההריון מרכך את העור, מונע את תחושת הדגדוג המטרידה ושומר על גמישות שרירי הבטן החשובים מאוד בלידה.

טיפול מיוחד בצלקות

אם אתם מוטרדים מצלקת שנרפאה לחלוטין אך עדיין צבעה אדום, תוכלו להחיש את החלמתה בעזרת עיסוי ב"פריי אויל".
עסו את המקום בעדינות פעמיים - שלוש ביום. ותוך זמן קצר תתמזג הצלקת עם העור, ותיעלם.

חדש לעור צעיר — FREI OIL SOFT - התחליב העדין

המטרה: עור צעיר לתמיד.

גם עור צעיר ובריא חשוב לטפח ולהזין. לאחר מקלחת, אמבטיה. גילוח, רחצה בים ובבריכה. לאחר שמוש בחומרי ניקוי ובעיקר - כהשקעה לטווח ארוך: עור צעיר לתמיד.
"פריי אויל סופט" עושה זאת ברכות אך ביסודיות.
"פריי אויל סופט" מכיל את כל המרכיבים הטבעיים: שמן חוחובה, תמציות אלו-וורה, שמנים, תמצית קמומיל, ויטמינים, וערך ה-PH 5-5 מותאם בדיוק לחומציות העור.

עיסוי פנים יומי - לחידוש העור

כל עור זקוק לטיפול ובעיקר לעיסוי. פעם ביום. רצוי בערב לפני השינה, עסי את פניך ב"פריי אויל סופט". לבני הנעורים - מומלץ השמוש ב"פריי אויל סופט" לשמירה על מראה צעיר ובריא, ולמבוגרים יותר - "פריי אויל" שמן הנעורים המחליק את העור, מעלים קמטים באופן זמני ושומר על הופעה רעננה ומטופחת.

משחי פריי אויל בתנועות סבוביות קלות. מאמצע המצח לכיוון הרקות.

משחי פריי אויל על לחייך, בתנועות סבוביות - מן המרכז החוצה.

עסי בעדינות בעזרת 2 אצבעות ופריי אויל את אזור העיניים.

עסי את צוארך, בפריי אויל, בעזרת 2 ידייך, בתנועות מלמטה למעלה ולהפך.

וגם... לאחר גילוח

גם עור גברי זקוק לטיפוח ולהגנה - בעיקר לאחר הגילוח.
פריי אויל סופט מצוין להרגעת העור ולשמירה על גמישותו ומראהו הרענן.

פריי אויל חסכוני יותר

ל"פריי אויל" מרקם עדין במיוחד, ולכן די בכמות טיפות כדי להעניק לך טיפול מושלם לאורך זמן.

את סדרת "פריי אויל" תוכלו להשיג בבתי המרקחת וברשת ה"סופר-פארם". יבוא ושווק: בלמון-נורית.

האיש שבא לסעוד — לוקולוס

הדייג והיערן

פעם קראו לזה „קפה פונדו", למסעדה באבן־גבירול 129 בת"א, והתמחו שם בהכנת פונדו, אבל עכשיו עברו לאוכל צרפתי. אולי מפני שאין בארץ אף גבינה שמתאימה באמת להתכה בפונדו וגם אין פונדק דרכים ושלג ואלפים.

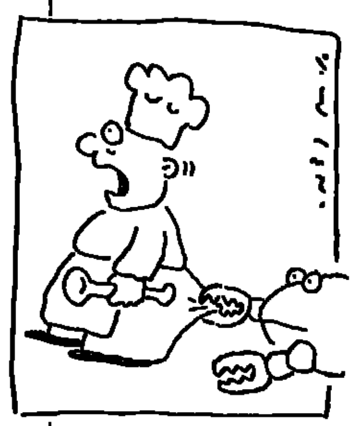

יש למטבח כאן הרבה יומרות. חלקן מצדיקות את עצמן וחלקן לא. המחירים גבוהים כמו במסעדה צרפתית משובחת מאוד, והאוכל, וגם המקום הם בסדר, לפעמים בסדר גמור, אבל לא יותר מזה.

מה שלא החליטו כאן, זה אם ללכת על מטבח צרפתי חדש או ישן. כמנת פתיחה קיבלנו מרק פטריות נהדר, בנוסח המטבח הישן במיטבו: פטריות טריות שטוגנו בחמאה ובקמח ולאחר מכן בושלו על בסיס ציר של ירקות ושמנת, עם הרבה שמנת. בארוחה מלאה של המטבח החדש אין אפילו חצי מהקלוריות הממלאות את המרק האחד הזה. אבל היה שווה. מרק הירקות, לעומת זאת, היה בנוסח החדש: קל, מתובל בהרבה עשבי תיבול ובמיוחד בשמיר, ועם סלרי וגמבה טרייה, שהוסיפו לו טעם מיוחד.

כמנת ביניים קיבלנו את הספציאליטה של הבית – פינכת הדייג ופינכת היערן. שתיהן בהחלט לא מביישות את השם המפואר שלהן. את הפינכה העשויה מבצק עלים, מילאו במקרה האחד בסרטנים קטנים מוקרמים ובמקרה האחר בפיטריות. מילוי הסרטנים מומלץ במיוחד. שתי הפינכות עצמן מוכנות לפי מיטב החוקים. בצק מרורר תוצרת בית, עדין ביותר, אך לא קרוע ולא מותפח. טעים מאוד.

כמנות עיקריות קיבלנו אומצת סירלוין ברוטב פלפל ודג פורל ברוטב שקדים. גם במקרה הזה הטבח עוד לא החליט לאן הוא משתייך.

רוטב הדג היה קל־כבד. גם הרבה שמנת וגם לימון, שלא התמזגו כל כך, האומצה היתה בסדר, אם כי כבר אכלנו טובות ממנה. הקינוח – מקפא שקדים מעולה ועוגת שוקולד חמה, שכמעט את כולה השארנו על הצלחת.

כל זה, בלוויית בקבוק יין קטן ומים מינרליים כצו השעה, וגם בגט טרי מאוד עם חמאת שום ודמי שירות – 133 שקל.

■ ■ ■

טעים

מרק ירקות במסעדת הסינמטק. עשיר. מלא ירקות. ארוחה שלמה.

הממולאים במסעדה קטנה בשם „המרפסת" באזור התעשייה של בני־ברק, ליד הקניון.

■ ■ ■

לא טעים

הספגטי במסעדת הסינמטק. דך כמו דייסה. בעידן האיטלקי, ראוי היה להתאמץ יותר בעניין הזה.

הבשרים מלאי הגידים והשומן באותה „המרפסת", שהזכרנו קודם.

■ ■ ■

לא נטעם

רציתי לאכול במסעדה יוונית על חוף הים, „פיראוס" שמה. התיישבתי, הבטתי בתפריט והזמנתי מבחר מנות ראשונות. אין, המלצרית אמרה. ביקשתי אותה לחבר את סלט החצילים, סלט החומוס וסלט הפטריות למבחר מנות ראשונות, אבל היא אמרה שזה לא מקובל. הזמנתי, אם כן, כמה סלטים ואחר כך ביקשתי אוסו־בוקו. אין. אם כך, ביקשתי עגל בתנור, גם זה אין. ויתרתי על המנה העיקרית. כתוצאה מזה החליטה המלצרית לוותר גם על המנה העיקרית שהזמינה בת הזוג שלי, סטייק. היא לא ויתרה, לעומת־זאת, על התוספת שצריכה היתה ללוות אותה – תפוח אדמה עם יוגורט.

כשיהיה אוכל במסעדה הזאת, אולי נוכל גם לדעת אם הוא טוב או לא.

מה עושים בחלמונים

מה עושים, כשהמתכון דורש רק חלבונים, ונתקעים עם עודף חלמונים? אפשר להכין מהם עיטור לירקות מבושלים, למשל. מבשלים את החלמונים בזהירות במים רותחים, מפוררים, מערבבים עם פטרוזיליה קצוצה ומפזרים על הירקות. אפשר גם להכין מהם רוטב מהיר:

רוטב בארניז

המצרכים: ¼ כוס חומץ יין; החלק הלבן מ־2 בצלים ירוקים, קצוץ דק; 2 כפיות טרגון מיובש; ¼ כפית מלח; ¼ כפית פלפל לבן טחון; 3 חלמונים; 100 גרם חמאה (או מרגרינה) מומסת צוננת.

בסיר קטן וכבד מערבבים את החומץ עם הבצל, הטרגון, המלח והפלפל. מבשלים מעל להבה בינונית עד שכמות הנוזל מצטמצמת לכדי כף אחת. שמים את החלמונים במעבד מזון או מקצפה, מפעילים את המנוע ומכבים מיד. מפעילים שוב ומוסיפים את החמאה בזרם דק. מערבבים את הרוטב בסיר קטן, מחממים בזהירות מעל אדים, מגישים עם ירקות חמים, דגים או בשר. (כוס אחת)

■ שולה מוזס

מה שפחות — דליה ניר

רוטב חם

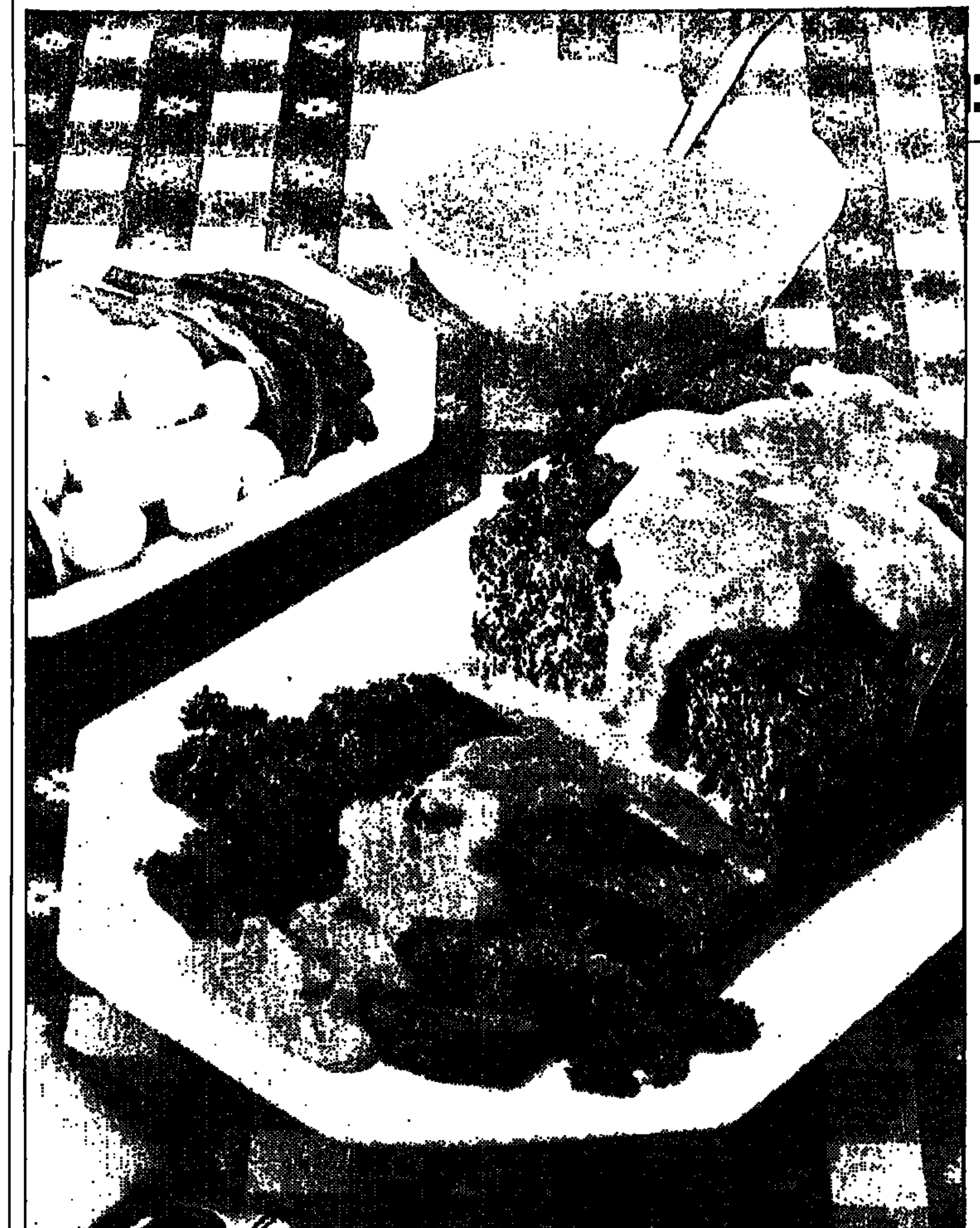

קלופס, דג מאודה או כרובית מבושלת במים, כל אלה ישנו אופי וצורה, אם ניצוק עליהם רוטב חם ומתובל.
עצה: אם כרובית מבושלת גורמת לאי־נוחות, נסו להרתיח אותה במים, לשפוך את המים ולבשל במים נקיים.

רוטב לבן

נקרא גם רוטב בשמל.
המצרכים: כף מרגרינה משמן חמניות; כף קמח; כוס חלב דל־שומן; מלח, פלפל לבן ואגוז מוסקט טחון.

ממיסים את המרגרינה בסיר, המונח מעל סיר מים רותחים.

מוסיפים את הקמח, ובוחשים לתערובת סמיכה. מוסיפים את החלב בהדרגה, תוך בחישה, מתבלים ומבשלים עד שהרוטב יסמיך. מערבבים לעיתים קרובות.

(2 מנות. 120 קלוריות במנה)

רוטב לבן לעוף ולבשר

המצרכים: כף מרגרינה בטעם חמאה; כף קמח; ¾ כוס מרק עוף צח; פלפל לבן ומעט פפריקה.
ממיסים את המרגרינה בסיר המונח מעל סיר מים רותחים. מוסיפים בבחישה את הקמח. מוסיפים בהדרגה את המרק, מתבלים ומבשלים עד שהרוטב יסמיך.
(2 מנות. 80 קלוריות במנה)

רוטב אדום

מתאים לירקות, לבשר ולדגים.
המצרכים: כף מימרח חרדל; 2 כפות קטשופ; 2 כפות רסק עגבניות מרוכז; 2 כפות מים רותחים; מיץ לימון; קורט ממתיק מלאכותי; מלח ופלפל; אורגנו.
מערבבים את החרדל עם הקטשופ ורסק העגבניות. מוסיפים מים, מיץ לימון והתבלינים. אפשר גם להוסיף בצל ירוק קצוץ.
(2 מנות. 100 קלוריות במנה)

שיר השוק

■ **רות יולס**

■ צילמה: מירי לאלו

זמנים במטבח
של
מרגלית צנעני

למרגלית צנעני יש נפש חצויה: מצד אחד היא אוהבת סופרמרקטים, ומצד שני, רק הקניות בשוק הכרמל, נותנות לה השראה לבישול. קונה צנונית שנראית כמו צנונית, קטניות אצל כוחלני, וכנפי־עוף בשרניות בחנות הקטנה הקבועה. היא סוקרת את השוק ושואלת את עצמה: „אוה, מה אבשל היום?". לדבריה, בשטח החידושים היא מפתיעה אפילו את עצמה.

מרגלית אוהבת מה שהיא קוראת „אוכל אמיתי". „קישקושים שפיים ? צריך מצב־רוח קישקושי לזה", היא אומרת. בביתה היא רוצה לראות משהו ממשי בקדירה. בכלל, התראפיה שלה היא להאכיל אנשים. „יש מנקים כפייתיים", היא אומרת, „אני בשלנית כפייתית".

בבית אימה, אף פירור לא הולך לאיבוד, הבטלה היא חטא, הביזבוז הוא פשע, והמשמעת במטבח ממש צבאית. אסור לשתות קר מרי, וכמובן, אסור גם לשתות חם מרי. גם לא פותחים סתם ככה את המקרר. כשהילדים אמרו שהם צמאים, שלחו אותם לשתות מים מהברז. משקאות מתוקים – יוק, זה עושה חורים בשיניים! לעומת זאת, כשאימה היתה פותחת את המקרר ומוצאת בו בצל, קישוא ובשר מלפני יומיים, היה יוצא מזה מעדן מלכים.

פעם בשבוע מתאספים לסעודת־שבת אצל אבא ואמא צנעני, כל שבעת הצאצאים על בני זוגם, ולפחות מחותנת אחת (אשכנזיה, כמובן). בעיני מרגלית, הכל צבוע או בצבע אחר. אוכל של יום שישי, בית נקי, אור יקרות, וכולם רחוצים והגיגיים. אפילו במנות עצמן מורגש „תבלין של שבת".

הארוחה נפתחת בג'עלה (תקרובת) מכינים על השולחן ירקות חיים: גרגיר, פטרוזיליה, עלים ירוקים שונים, סחוג וחילבה, סלטים וצנון. אוכלים, שותים בירה ומפטפטים. בינתיים אמא צנעני מחלקת את האוכל לצלחות, והיא יודעת בדיוק איזה חלק של הבשר כל אחד אוהב.

האוכל כולל קציצות משגעות, עוף ברוטב ומחית תפודים בבצל ירוק, הכל עסיסי, לא מעוך, ולא מבושל יתר על המידה, כי אמא צנעני גורסת, ש„הבן־אדם צריך לעזור לאוכל על־ידי גריסתו בפה". אחרי שהבנות מפנות את השולחן, מגישים את הג'עלה של סוף הארוחה: קפה עם חוואיג', גרעינים, קטניות ופופקורן.

כשמרגלית מארחת אצלה בבית, האורחים יודעים שכדאי להפסיק לאכול לפחות יום קודם, כדי לפנות מקום לסלטים מבושלים של עגבניות, גזר, קישואים ותצילים, לקציצות בשר, למרק בשר תימני ועוד.

לעומת זאת, אסף, הבן, אינו חסיד גדול של תבשיליה, והוא נשאר נאמן עד הסוף ללחם עם שוקו ולבמבה. ואם הוא כבר עושה טובה ואוכל מרק, צריך לסנן אותו שלא יראו כלום. כשהוא מסיים לאכול, עוד מוצאים מתחת לצלחת שאריות שהחביא. אמא שלה כבר מזמן היתה מעיפה לו סטירה, אבל גם היתה יוצאת אחרי הילד עם צלחת עם שעועית ולחם, „כדי שיהיה לילד אוויר ויהיה לו תיאבון". אבל למרגלית אין זמן לדברים כאלה.

אז מה מפסיד אסף?

קציצות בשר ברוטב

המצרכים: 500 גרם בשר טחון; תפוח אדמה קטן מגורר; 2–3 ביצים; מעט קמח מצה; מעט קמח רגיל; מעט פירורי לחם; מלח ופלפל; אבקת מרק עוף; כורכום; צרור גדול של פטרוזיליה קצוצה; בצל קצוץ; שמן לטיגון.

המצרכים לרוטב: ½ סיר מים; קופסה רסק עגבניות; אבקת מרק עוף; כורכום; מלח ופלפל.

להכנת הקציצות, מערבבים יחד את כל החומרים, וצרים קציצות.

מטגנים את הקציצות בשמן, מוציאים ושומרים על שמן הטיגון.

מכינים את הרוטב: מרתיחים את המים, מוסיפים את רסק העגבניות, ומוסיפים את רסק העגבניות, אבקת המרק והתבלינים. מביאים שוב לרתיחה, ומנמיכים את הלהבה.

מוסיפים את שמן הטיגון, מכניסים את הקציצות לרוטב, ומכסים חלקית במכסה. מבשלים כחצי שעה מעל להבה נמוכה.

סלט חצילים בעגבניות

המצרכים: 3 חצילים בינוניים, לא קלופים וחתוכים לקוביות; שמן לטיגון; בצל קצוץ; 4 שיני שום קצוצות; 2–3 עגבניות, חתוכות לקוביות; פלפלון ירוק חריף, קצוץ; מלח; 2 כפות גדושות רסק עגבניות; פפריקה; ½ כוס מים.

בסיר עמוק מטגנים את הבצל והשום, מוסיפים את העגבניות ומאדים מספר דקות נוספות.

מוסיפים פלפלון חריף, מלח, רסק עגבניות, פפריקה ומים ומערבבים. מוסיפים גם את החצילים, מערבבים ומבשלים מעל להבה בינונית כחצי שעה. מגישים חם או קר.

פשטידת חצילים על חצילים

תערובת של חצילים קלויים וגבינות על מצע של פרוסות חצילים מטוגנות. לא זול, לא קל, אבל טעים מאוד.

המצרכים: 7 חצילים גדולים, קלויים על אש פתוחה; 2 חצילים גדולים, פרוסים ומטוגנים בשמן; הפנים מ־½ כיכר לחם, שרוי במים וסחוט; 100 גרם של: פרמזן; רוקפור, צפתית וצפתית קשה + ½1 קוביות של גבינה בולגרית – כל הסוגים מגוררים; 8 ביצים; 8 פרוסות בינוניות של גבינת גולן; 2 כוסות רוטב בשמל מוכן.

מוציאים את בשר החצילים הקלויים מתוך הקליפה, ומניחים במסננת להגרת הנוזלים. קוצצים היטב.

מרפדים תבנית מלבנית בגודל 25X40 ס"מ. מרפדים את תחתית התבנית בפרוסות החצילים המטוגנות.

מערבבים יחד חצילים קלויים, לחם סחוט ומפורר, ¾ מכמות הגבינות המגוררות וכל הביצים.

מורחים חצי מכמות התערובת על פרוסות החצילים, מסדרים למעלה פרוסות של גבינת גולן, ומכסים בתערובת הנותרת.

יוצקים למעלה את רוטב הבשמל, וזורים את שארית הגבינה המגוררת. אופים בתנור חם מאוד במשך כ־25 דקות, ומשגיחים היטב שהפשטידה לא תיחרך.

את ישראל ליצי, מ„אולימפוס" הוותיקה בגן העיר, אין צורך לשאול איך הגיע למסעדנות, זה בדם מאליו. ומה עוד יכול לעשות מי שגדלה יותר מ־30 שנה במסעדה של אבא שלו, „אולימפוס" הוותיקה מרחוב הקישון?

או כמו במסעדה של אבא, שממנו למד לבשל, גם אצלו מגישים אוכל יוני־תורכי. קישואים ועלי גפן ממולאים קרים, ברוטב יוגורט, קציצות פראסה (כרשה); פשטידות מ־7 סוגי גבינות; ממולאים חמים; קבב ומיני בשרים על האש; ולקינוח, אפשר לבקש משהו מתוק־מפתה – קרם מרציפן.

טעם הבלקן

■ **דנית סלומון**

■ צילם: דורון זוסמן

ישראל ליצי ויונה נחמן (מימין) מאולימפוס. מסורת משפחתית.

קרם מרציפן

המצרכים: 2 מיכלים שמנת מתוקה; 4 כפות אבקת סוכר; 100 גרם חמאה; 250 גרם שקדים מולבנים, טחונים דק; ביצה שלמה, 2 חלמונים; קורט מלח; 3 כפות ג'לטין; ¼ כוס מים; 2 כפות ליקר קואנטרו או קירש; שקדים מולבנים לעיטור (לא הכרחי).

המצרכים לרוטב השוקולד: 200 גרם שוקולד מריר; 70 גרם חמאה; 3 כפות מימרח שוקולד; 2 ביצים; אבקת סוכר.

מקציפים את השמנת עם 2 כפות אבקת סוכר לקצפת יציבה, ושומרים במקרר. ממיסים את החמאה, ומערבבים עם השקדים הטחונים.

מקציפים את הביצה עם החלמונים, קורט מלח ואבקת הסוכר הנותרת לקציפה סמיכה. מערבבים עם תערובת השקדים.

ממיסים את הג'לטין במים החמים, ומוסיפים לתערובת תוך בחישה. מערבבים היטב. מקפלים פנימה את הקצפת, ויוצקים לתבנית מלבנית נאה. מכניסים למקפיא עד שהתערובת תהיה קפואה למחצה.

להכנת רוטב השוקולד, ממיסים את השוקולד מעל אדים יחד עם החמאה וממרח השוקולד. מערבבים לתערובת אחידה.

מקציפים את הביצים עם אבקת הסוכר לקצף סמיך. מוסיפים את השוקולד בהדרגה, תוך הקצפה. יוצקים את התערובת על תערובת השקדים, ומעטרים בשקדים מולבנים (אם יש).

שומרים במקרר עד לשעת ההגשה.

קישואים ממולאים ברוטב יוגורט

מה שמיחד את המתכון הזה מסתם ממולאים הם שכבת שזף הסוכר (קרמל), שיוצקים על הקישואים בדקות האחרונות של האפייה, ורוטב היוגורט הקר. אפשר לחצות את הכמויות, אבל לדעתנו, אם כבר נמסים להרפתקה הזו, כדאי להכין כמות גדולה. אם נשאר, שומרים במקרר.

המצרכים: כ־30 קישואים בינוניים, מרוקנים; ½ כוס שמן; 500 גרם בצלים, חצויים ופרוסים; 3 צרורות נענע טרייה, 2 צרורות פטרוזיליה וצרור שמיר; ½2 כוסות (500 גרם) אורז; ½1 כוסות מים; מיץ מ־3 לימונים; מלח ופלפל; 150 גרם צימוקים בהירים בלי חרצנים; 3 מצקות שמן; ½1 כוסות סוכר; 2 כפות מים.

המצרכים לרוטב היוגורט: יוגורט; שום מעוך; מלח; מעט מים לדילול; מעט שמנת חמוצה (לא הכרחי).

מרוקנים את הקישואים בעזרת סכין קטנה, או מקלף ירקות.

להכנת המלית, מטגנים את הבצל בשמן מעל להבה בינונית, עד שיתחיל להזהיב. מוסיפים את האורז ומערבבים היטב. מוסיפים את עשבי התיבול הקצוצים, ומטגנים יחד מיספר שניות. מוסיפים את המים, מיץ לימון ומלח ופלפל לפי הטעם.

מגביהים את הלהבה, ומבשלים בלי מכסה עד שכל המים נספגים. מצננים ומערבבים פנימה את הצימוקים.

ממלאים את הקישואים בתערובת האורז, ומסדרים אותם בתבנית אפייה בשכבה אחת. מכסים במים, ויוצקים למעלה את 3 מצקות השמן. אופים בחום בינוני במשך 45–60 דקות, עד שהמלית תתרכך.

לקראת תום האפייה מכינים שזף סוכר: שמים את הסוכר בסיר קטן, ומוסיפים 2 כפות מים. מערבבים מעל להבה נמוכה עד שכל הסוכר ימס. מגביהים את הלהבה, ומרתיחים בלי לבחוש עד שהסוכר ישחים מעט.

יוצקים את שזף הסוכר על הקישואים בשכבה דקה, ואופים במשך 2–3 דקות נוספות. מצננים את הקישואים לגמרי.

מערבבים יחד את כל החומרים לרוטב היוגורט. מגישים קר, עם רוטב היוגורט.

■ צילם: דורון זוסמן

זיתים טריים

■ **נורית ארד**

השנה יש שפע גדול של זיתים ושל שמן זית, משום שהירדנים חדלו לקנות זיתים מערביי יהודה ושומרון. מועצת הפירות החליטה למכור כמות מסוימת של זיתים טריים, ירוקים ושחורים, ברשתות השיווק. לדברי המנכ"ל, עזרא מאיר, בגלל „דרישה מהציבור". עד כה נמכרו ברשתות השיווק כ־10 טונות זיתים. המחיר לצרכן: 2.15 שקלים (בקראוף).

חבל רק, שהזיתים נמכרים בתערובת של שחורים וירוקים, שכן הטיפול בשני הסוגים שונה. לא נותר לצרכן אלא למיין לעצמו מהמיכל את הסוג הרצוי לו. קילוגרם זיתים מספיק כדי למלא צנצנת גדולה לחודש. מצוידים בקשקשתר מ„המדור הורה" קיבלנו מתכונים לכבישת זיתים:

זיתים ירוקים

מכים על הזיתים בקרש, וחורצים בהם בסכין קטנה. שוטפים ומכניסים לצנצנת.

לכל קילו זיתים מוסיפים 2 פלפלונים חריפים גדולים, 6 שיני שום קלופות, אורגנו טרי, מיורן ותבלינים אחרים לפי הטעם. כדאי להוסיף גם זרעוני שומר. מכסים בשמן זית.

שומרים במקרר 1–4 שבועות. אפשר להשתמש בשמן לכבישת כמות נוספת של זיתים.

זיתים שחורים

מרתיחים חומץ בכמות שתספיק לכיסוי הזיתים שבצנצנת. יוצקים על הזיתים ומשהים מיספר ימים.

כשהזיתים מתרככים מסירים את שכבת העובש שהתפתחה למעלה, ושופכים את החומץ. שוטפים את הזיתים, ומכסים בשמן זית. משהים מיספר ימים נוספים.

מדור פרסומי

כנגד כל השערות המיותרות

מאת: ריטה פלומבו

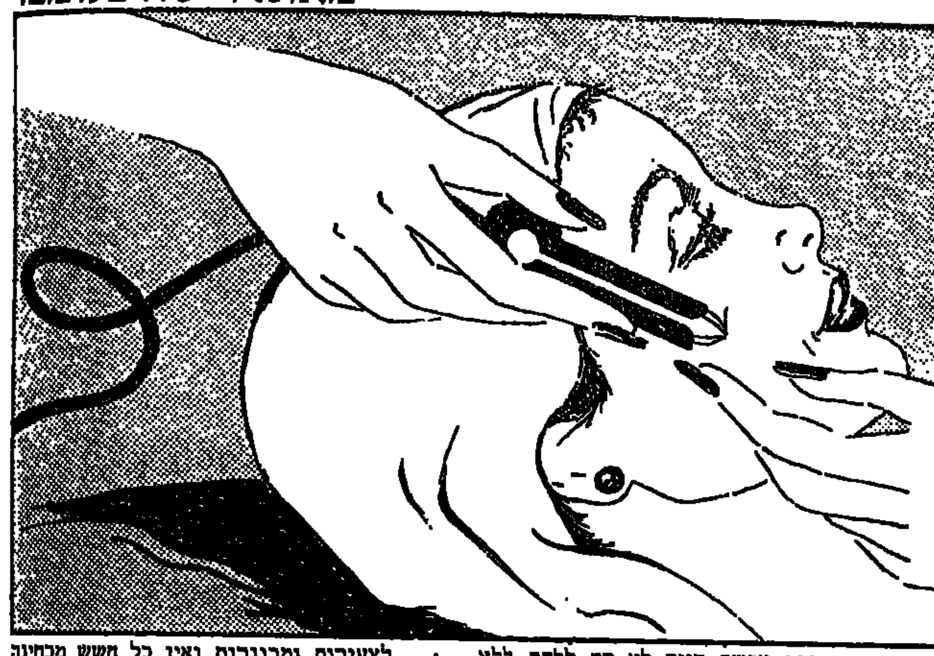

• הבשורה המודרנית והמהפכנית ביותר כיום בתחום הסרת שיער מהפנים והגוף, הוא, ללא ספק, המכשיר הפועל על גלי־רדיו.

• שנים רבות הוא בשימוש במכונים בארצות־הברית ואירופה, זמן קצר יחסית בארץ, וכבר מנבאים כי ידחק פה את כל האחרים. סודו: צריבת שורש השערה לצמיתות, ללא מחט, ללא כאבים וללא צלקות.

• אידיאלי לאברים אינטימיים ולאזורים הרגישים לכאב.

• עד כה אימצו אותו נשים רבות בעולם והתוצאות מצויינות. נעלם השיער המכער ונעלמו גם ריגשי הנחיתות.

• על תופעת השיער המיותר ושיטת גלי הרדיו, בכתבה הבאה:

התופעה של שיער מיותר נחשבת לאחת הבעיות המציקות ביותר בקרב נשים. "טעות של הטבע", "שיצמחו על הראש", או "שיקחו אותן הגברים", הם רק חלק מביטויי המרירות המופנים כלפי אותן שערות, ובצדק. שכן, אותו צל כהה פוגם במראה הנשי והרך של הגוף ומכער את הפנים. תיפוורת שיער ולו הקלה ביותר יש בה די כדי לטשטש תווי פנים עדינים ולהסתיר עור חלק ולבן ועצמות לחיים גבוהות ויפות. הבעיה אסתטית אך כדברי נשים רבות – גם נפשית. שכן הזיהוי של "שפם", "פיאות" ושעירות עם גבריות גורם להן למבוכה, תיסכולים, ריגשי נחיתות ולדימוי נשי נמוך. ביחוד גוברת המבוכה כשנחשפים לתאורה חזקה ולקרני שמש בוהקות המדגישות כל שערה.

בעיה נפוצה

על־פי הסטטיסטיקה, בעיית שיער מיותר תוקפת שלוש נשים מתוך חמש. נדיר ביותר למצוא אישה חלקה לגמרי. חלקן של הנשים מכירות את הבעיה כבר מימי הנעורים וחלקן האחר – מגיל מבוגר יותר עם הופעת שערות דוקרניות על הסנטר, הצוואר, תנוך האוזן, האף ומסביב לפטמות ועוד.

בין הגורמים הבולטים לכך ניתן לציין העברת גנים (תורשתיות), הריון, הפסקת הוסת, בעיה של אי־איזון הורמונלי, חשיפה לקרני רנטגן, שיזוף יתר, שינויים ביולוגיים (כגון התפתחות מינית וחילוף חומרים), תזונה, זיקנה, מחלות שונות, תרופות, ניתוחים וטיפולים רפואיים מסויימים.

תופעה מתסכלת

כל אלה גורמים לצמיחת שיער על עור הגוף והפנים. לעיתים היא עבה, צפופה וכהה, ולעיתים – דלילה ובהירה. בכל מיקרה התופעה מתסכלת ואין פלא שנשים הפכו למשועבדות לכל חייהן לתהליך המייגע של הסרת שיער. כיוון שטרם הומצאה תרופת מנע וגם לא גלולות לנשירה... מגייסים לעזרה תכשירים ומכשירים כמו שעווה, מכשירי גילוח, משחות כימיות, חוט, פנצטה ועוד. אולם הבעיה ניפתרת לזמן קצר, שכן השיער צומח במהרה ולרוב גם יותר קשה ויותר כהה וקוצני.

אשר למחט החשמלית, אומנם יעילה, אך בגלל הכאבים בזמן הטיפול והפצעים הנוצרים בעקבותיו, מתרחקות ממנה נשים רבות

מכשיר עם כל היתרונות

לנוכח הבעייתיות והמיגבלות של האמצעים להרחקת שיער, אין פלא שהמכשיר המהפכני הפועל על אנרגיית גלי רדיו נחשב ללהיט מבוקש ביותר בעולם ועכשיו גם בישראל. נשים שהתחילו ב"שפם" רק כדי לנסותו עברו מיד לחלקי גוף נוספים, שכן במכשיר זה גלומים כל היתרונות האפשריים: הרחקת השיער לצמיתות, ללא מחט, ללא כל נגיעה בעור, ללא כאבים וללא סימנים וצלקות בזמן הטיפול ולאחריו. אפשר להתאפר ולצאת לבלות. קשה להאמין ואכן אלו שהורגלו לכאבים אף התקשו לעכל את אמינות המכשיר. אבל מתברר שבאמצעות טכנולוגיה מיתקדמת אפשר היום לא רק ללדת ללא כאבים... המכשיר אידיאלי לאיזורים הרגישים לכאב כמו פנים (שפה עליונה, פיאות), מפסעות, בטן, סביב הפטמות אך כמובן גם לשאר חלקי הגוף השעירים, שכן למה לעשות אידיאולוגיה מהכאב?!...

עיקרון המכשיר

כיצד עובד המכשיר? באמצעות מלקחיים זעירות האוחזות בשערה, עוברים גלי הרדיו לאורך זקיק השערה אל מקור התזונה של השורש – ה"פאפילה". כתוצאה ממיפגש גלי הרדיו עם הלחות הטבעית של השערה נוצר חום. חום זה שורף ומייבש את השערה והיא מורחקת מיד. גם אם זקיק השערה עקום, מתפתל או כפול, תושמד השערה, וזה יתרון משמעותי של גלי הרדיו על פני המחט החשמלית היכולה להרחיק סופית רק שערות שהזקיקים שלהן ישרים. חשוב להדגיש, כי המטופלת אינה מרגישה את החום ובעצם אינה מרגישה דבר. השערה מורחקת ללא כל נגיעה בעור וללא כל חשש לכאבים, סימנים וכוויות. יתירה מזאת, אין כל חשש לתוצאות לוואי כמו שינויים בפיגמנטציה של העור, דהיינו, הופעת כתמים חומים ומכוערים.

לצעירות ולמבוגרות

שיטת גלי הרדיו היא פרי מחקרים ונסיונות של שנים רבות. היא מיושמת במספר מכשירים שפותחו על־ידי חברות אמריקאיות, אירופאיות וישראליות. הטיפול יעיל ומיועד לצעירות ומבוגרות ואין כל חשש מבחינה בטיחותית ורפואית. יתר על כן, הוא מרחיק כל חשש לזיהום ממחטים ללא חיטוי, ובתקופת האיידס יש לכך חשיבות מרובה. ההתייעצות עם רופא לפני תחילת הטיפול מומלצת במקרים של צעירות בסוף גיל ההתבגרות ובמקרים של שיער שצמח על גידולי עור.

תוצאות מיידיות

שיטת גלי הרדיו הנחשבת לסודן הפרטי של נשות קריירה, דוגמניות ושחקניות בעולם, מתחילה להנות מפופולאריות רבה גם בארץ. הטיפול ניתן על־ידי קוסמטיקאיות וכאלה שעברו הכשרה מתאימה בנושא (ראי רשימה). זמן הטיפול הוא לפי הצורך ולפי התקציב, וכבר בסיומו ניתן לראות תוצאות: איזור מדולל משיער, או קרחת רצויה. תלוי במיקום הטיפול ובצפיפות השיער. העובדה שהטיפול אינו כרוך בכאבים וסימנים מאפשרת טיפול ממושך עד שעה ויותר.

בדרך־כלל השיער יושמד סופית כעבור טיפולים חוזרים ומספרם הוא עניין אינדיבידואלי השונה מאחת לאחת ותלוי בסוג השיער. במקרים של "שערות עקשניות" המסרבות להיעלם יהיה השיער החוזר דק ובהיר וכמעט בלתי נראה לעין.

סוף למראה הגברי

המכשיר להרחקת שיער באמצעות גלי־רדיו הוא ללא ספק האמצעי המודרני והחדיש ביותר בתחום טיפוח עור הגוף והפנים. הוא שם קץ לשיער המתסכל, למראה הגברי ולמעגל הקסמים המתיש סביב צמיחת השיער והסרתו. הוא מומלץ ביותר ורצוי להתחיל בגיל צעיר או מרגע הופעת השערות המיותרות.

חשובה מאוד ההתמדה בטיפולים, והעיקר לא להתפתות פתאום "ולשחק" עם השיער עם כל מיני תכשירים ומכשירים.

כל מי שרוצה לקבל פרטים נוספים וייעוץ אישי ומקצועי חינם, מוזמנת למכון היופי הקרוב לביתה על פי הרשימה להלן.

במכונים הבאים ניתן לקבל טיפולים להרחקת שיער לצמיתות בשיטת גלי־רדיו.

אזור

- **בית שמש** • יוני קוסמטיקס, מזל שרדה (בשכונה), בן־גוריון 113, 03–808847
- **בתים** • סלון '83 ציונה, אולמי הנשיא 8, 02–917107
- **גבעתיים** • מדיקר סטלה, מכון לקוסמטיקה בהמלצה בינלאומית, בלפור 89, 877933
- **הרצליה** • פינוק פלוס, תמי רייך, מכון יופי, מנורה 10 (סמטה מהמאבק), 03–314193
- • דבורה ליבוביץ, אחות מוסמכת, מכון הדרך ליופי (בשכונה), הירדן 9, 052–82894
- **הרצליה פיתוח** • מכון ותמרוקיה "ארומה", רות לוינוף (בשכונה), כיכר הציונות, קדושי השואה 54, 052–576672
- **חיפה** • אסתר סלון לקוסמטיקה, (בשכונה), הגליל 110, נוה־שאנן 04־222965
- • N LADY נחמה אייזנברג, קוסמטיקה והרזיה (בשכונה), חניתה 56 ב', נוה־שאנן, 04–220743, 04–321343 – בית
- • סלון מרתה, קוסמטיקה טבעונית (בשכונה), מוריה 82, הכרמל, 04–244497
- **חולון** • כלנית, מכון ליופי, בית העסק המובחר 88/89 (בשכונה), כיכר סטרומה 4, 845250
- • מכון יופי "לי ולך", אצל חוה, יריחו 20, קרית שרת, 5560580, 5569336
- • רבקה שטגר, מכון יופי ובריאות הגוף, קדמן 7, ע"י בי"ס גולדה מאיר, 886781
- **טבריה ונצרת** • מרים, טבריה – 06־790663 נצרת, בשעות הערב – 06–553968
- **יבנה** • מכון לוטוס, יישור וחיזוק שרירי הפנים, נוה־אילן, 08–436835
- **ירושלים** • חיה אוד, המרכז הירושלמי לקוסמטיקה טבעית (בשכונה), זאב חקלאי 12, כניסה ב', קומה ג', 02–424583
- • גושן שולמית, מכון יופי והדויה שולי, נבחר ב"תו הזהב" 3 שנים ברציפות "בית העסק המובחר". (בשכונה), 20 שנות ותק. החבצלת 5, 02־224511
- • יעלת חן, מכון לקוסמטיקה והרזיה, מלכי ישראל 8, 02–371118. מה־15 בדצמבר, רח' שטראוס 13, 02–227726
- • קמאדה אורנה, שמעוני 11, 690230 02–666408
- **נס ציונה** • אירית טל, מכון ליופי (בשכונה), ביל"ו 21, נוה כרמית, 08–402048
- **נתניה** • הדס, מכון לקוסמטיקה, שטמפר 10 ב' בפסג' (בשכונה), 053–615919, 06–335377
- • עופרה עמידי, מרכז לקוסמטיקה ויבואנים בלעדיים למכשירי "רמובטרון" אורגינלי תוצרת ארה"ב להורדת שיער על־ידי גלי־רדיו, סמילנסקי 7, 053–622274, 053–622331
- **עפולה** • מכון היופי לקוסמטיקה טבעונית. רותם רחל, כיכר העצמאות, 06–594854
- **פתח־תקוה** • יופי וקוסמטיקה דורית, עין גנים 82, 9323551
- • מרכז שרותי בריאות בע"מ (בשכונה), רוטשילד 128, 9242562, 9228570
- **קרית אתא** • מרים, משה שרת 75, קרית בנימין, בלעדית בקרית אתא, 04–448485
- **קרית ביאליק** • מדיקו־אסתטיקה, טיפולים מיוחדים נגד קמטים, דרך עכו 14 א', 04–700207
- **קיראון** • שרי, קוסמטיקה, אחות מוסמכת, ספיר 8, קרית קריניצי (ליד תל־השומר). 340590, 03־349802
- • תולי רוזנברג, מכון יופי וקוסמטיקה, צה"ל 92, 03־340525
- **קרית חיים** • חיננית מכון ובי"ס לקוסמטיקה, שבטי ישראל 45, 04–740741
- **קרית מוצקין** • "אוריאל", מכון לטיפוח הפנים והגוף, סמטת עקרב 6, 04–716619
- **רחובות** • מ.ש.י. ובריאות, מכון יופי, הרזיה ושיזוף, אחד העם 25, 08–464048
- • קינד דורית, קוסמטיקאית, כיכר החשמונאים 12, 08–450944
- **רמת־גן** • מור ביוטי, קוסמטיקה טבעונית (בשכונה), הרצל 75 (פסג' אואזיס) 03–7511351
- **רמת השרון** • מכון אלמוג, קוסמטיקה, אלקטרודות ועיצוב הגוף + מכשירי כושר, מסג' ומיטות שיזוף (בשכונה), המעפילים 31, 03–5403065
- • סופר סאן, קוסמטיקה, שיזוף הרזיה, יישור קמטים (בשכונה), אוסישקין 5 (בנין קופ"ח מכבי) 5402484, 5403929
- **רעננה** • רחל שפירא, מכון ליופי (בשכונה), הרימון 2 קרית גנים, 052־445481
- **תל־אביב** • את'יס מדיסיסטם', ריינס 31, 5440912
- • ג'יזל, קוסמטיקה מדעית, מכון ליופי ולעיצוב הגוף, דרך משה דיין 86, 399758
- • חנה פרץ, מנהלת המדרשה לקוסמטיקה, גורדון 7, 232635
- • מכון טייבר לפדיקור וקוסמטיקה. פדיקור רפואי–קוסמטי, עיסוי כף הרגל, טיפולי פנים על־ידי רחל ונטורה, (בשכונה), פנקס 16, 03־5463093
- • נועה בקר, אפילציה + רפלקסולוגיה, השופטים 17, 216468
- • מכון נשית. כל סוגי אפילציה, בן סרוק 18 (מאחורי השק"ם באבן גבירול), 264468
- • מרכז פייסליין – המרכז הבלעדי לשיווק מכשירים למכוני יופי ולמכונים לבריאות הגוף. טבנקין 52, שיכון דן, 499808, 5447677

תאוות בשרים

■ אשר וטורי
■ תצלום: רזי

נאוה סלומון: עובדת עם גברים, צדה עם גברים, מקללת כמו גברים

באחת וחצי אחר חצות, מתעוררת נאוה סלומון מראשון לציון, כדי לצאת מן הבית בשתיים, לטפס על הג'יפ הפתוח, ולהספיק להגיע עד השעה חמש לנקודת איסוף הציידים, בדרום רמת־הגולן. שם היא מחתימה את רשיון הציד שלה, ויוצאת עם חבורת גברים מזויינים ברובי ציד אימתניים, לצוד חזירי־בר, או צבאים, או שפנים. מה שיש, מה שמותר, מה שמזיק לחקלאות וצריך לדלל.

נאוה, 29, נשואה ואם לשלושה. גוף מעט עגלגל, נשי. אחת הציידות הבודדות בין כ־4,000 ציידים רשומים ברחבי הארץ. „אף פעם לא נבהלתי מדם. בפעם הראשונה יצאתי לשטח עם בעלי, ועם חבר שצר דורבן. תיק־תק קלפנו ממנו את העור, זרקנו את הבשר למדורה, וטרפנו את זה. אני חושבת שזו היתה הארוחה הטעימה ביותר שאכלתי אי־פעם. התפלאתי שכל העסק לא הגעיל אותי. מן ההתחלה אמרתי לעצמי, 'יש מלחמה בטבע. הגדול משמיד את הקטן ויש שרשרת. ואיפה שאין חיות גדולות, יש צייד שמדלל אותם', זהו".

נאוה נולדה וגדלה במושבה כרכור. „תמיד הסתובבתי עם הבנים. שיחקתי איתם גולות, טיפסתי איתם על העצים. גם כיום. אני לא זוכרת מתי היתה לי חברה. כל החברים שלי גברים. אני יודעת שהפמיניסטיות לא יאהבו את זה, אבל אני מעדיפה ומעריכה אותם הרבה יותר מנשים. אני ידועה כאשה עצמאית מאוד. אני עושה מה שאני רוצה, אבל עדיין זקוקה לכתף התומכת של הגבר.

„תבין. אני עובדת עם גברים, צדה עם גברים, מקללת כמו גברים. אין לי בעיה עם זה. בשטח, כשמישהו צריך פיפי, הוא מוצא עץ ומשתין מאחוריו. כשאני צריכה פיפי, אני מבקשת מכולם לסובב את הראש, ועושה. מתייחסים אלי כמו אל כולם. כשמגיע תורי לקלף את העור של החזיר ולנקות אותו, לא עושים לי פרוטקציה. לגברים יש חזות מטעה של קשוחים. אבל מה שבפנים, זה דבר אחר. אני יודעת את זה".

■■■

נאוה מתייחסת לציד במונחים של ריגושים גופניים. את מסע הציד היא מכנה „אקסטזה". „זה נמשך מן הרגע שאני מניחה את הרגל על הג'יפ, ועד הרגע שאני יורדת ממנו. אין רגעים מתים. גם אם אנחנו חוזרים הביתה בידיים ריקות".

בשיחה עם מ"מ יו"ר ארגון הציידים בישראל, שלמה קרם מרעננה, הוא הגדיר את הציד כעניין שביצר. עמוק, מתוך הבטן. אי אפשר להשתלט על היצר הזה. כל שנותר לעשות, זה רק לתעל אותו לצרכים חיוביים. למשל, ציד של חיות המזיקות לבני אדם באיזורים מסויימים.

נאוה: „יצרי, זה נכון. לא מדובר ביצר של השמדה. אלא של תאווה לטבע. גם אם אנחנו לא צדים כלום, זה לא פוגע בכיף שלנו. אחרי שאני חוזרת, אני מרגישה כמו אחרי טריפ. רגועה לגמרי. משוחררת. שוכחת שאני נשואה, שוכחת את חשבון הבנק. לפעמים אנחנו יוצאים למקום שיש בו מים, יושבים על החוף ומסתכלים על השלדגים. זה מטריף.

„ובעונת הנדידה של השקנאים בנובמבר, מתכנסים כל החבר'ה ויוצאים לבריכות הדגים של קיבוץ גן שמואל, כי זה הזמן שהציפורים היפהפיות הללו חונות בארץ".

■■■

קבענו להיפגש בבית קפה, בטיילת של תל־אביב. היא מביטה סביב, כאילו הגיעה לשם בפעם הראשונה. „מלבד פעם אחת, ביום ההולדת של בתי, מעולם לא הייתי כאן. גם לא בדיזנגוף. אצלנו יציאה לסרט או למסעדה בתל־אביב, לא נחשבת בילוי. ביום שישי בערב, במקום להתלבש יפה, להתבשם ולצאת, אנחנו עולים על מדים, חגור, רובה, ויאללה – לג'יפ. אלה החיים האמיתיים.

„המשפחה שלי לא יודעת חיים אחרים. בעלי משוגע לעניין כמוני, אבל תמיד אנחנו צדים עם חבר'ה. שנינו לבד כציד, זה לא הולך. חמי וחמתי, זוג גיזעי, הדבקנו גם אותם. גם הילדים בעניין. בתי בת ה־10, לא מפספסת שום מסע. צועדת איתנו 10 קילומטרים על הג'בלאות, עד שאנחנו מגיעים לחיות.

„בדרך כלל אנחנו צדים חוגלות, וכשמבקשים מאיתנו הפקחים של רשות שמורות הטבע – גם צבאים. על כל צבי אנחנו משלמים 105 שקלים, ולאחר בדיקה של הווטרינרים של הרשות, ולאחר הספירה, אנחנו לוקחים אותם. הם מבקשים מאיתנו לצוד בעיקר נקבות, כדי לעצור את התרבות הצבאים, אבל אנחנו צדים גם זכרים. אף אחד לא יוותר על ההזדמנות להשיג לעצמו ראש עם קרניים יפות, שאפשר לפחלץ ולתלות בבית.

„גולת הכותרת זה ציד החזירים. מצריך הרבה מתח, הרבה עירנות והתמצאות בשטח. צריך לזהות את כיווני הרוח, לזהות בבירור את העקבות. לעקוב אחריהם, להגיע עד לפתח המחבוא של החזיר, להכין אמבוש ולחכות. עד שהוא יוצא, ואז דופקים אותו.

„הרגע הכי מרגש? כאשר הוא יוצא פתאום מן הסבך, ואתה רואה גוש שחור מפחיד ישר מולך. באותו רגע, מדליקים את הפנס ויורים. הוא נפגע, רץ, רץ, אתה רץ אחריו, רואה איך שהוא פתאום קורס. זה השיא של הכיף".

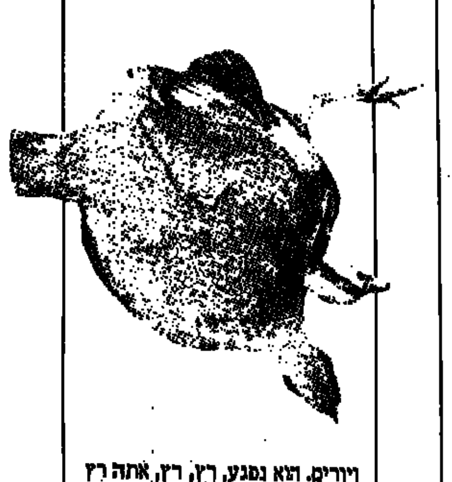

■■■

באלבום מיוחד, היא שומרת את הצילומים ממסעות ציד מיוחדים. הרבה ג'יפים, חיות מבותרות, ראשי צבאים, שטחים ירוקים, הבדלי הצבעים מבטאים, כמו במפה טופוגראפית, את הבדלי הגוף. בהרבה תצלומים ניתן לראות את הבעל, את הבת, בצילום עם פגרי צבאים. על פני כולם שפוכה התלהבות אדירה.

„אני נהנית מן החוץ שבעניין. כיף, חול, קוצים. אנחנו די 'חורנים'. הכל הולך. למשל, אחרי לילה של ציד, שעה ארבע בבוקר, הבטן מתחילה לקרקר. ואז, בלי בעיות, אנחנו קורעים לאחד החזירים את הבטן, מוציאים את הכבד וכל האברים הפנימיים, וזורקים לאש. אחר כך, אנחנו מקלפים ואוכלים. כמו חוליגנים. זה מעדן.

„בבוקר, אנחנו סוגרים את המסע בדריג. בכלל, אין ציד ראוי לשמו שאינו מסתיים בדריג. את כל הבשר אנחנו מוסרים לבדיקה וטרינרית, וכאשר יש אישור, שהבשר ראוי למאכל, אנחנו מקפיאים אותו באפס מעלות, למשך 21 יום, ואחר כך מבשלים אותו בסיר לחץ, כדי להשמיד את כל החיידקים והבקטריות.

„מה אני מבשלת? מן הצבי והחזיר גולאש, או מבשלת עם פטריות. מן החוגלות אני פורסת שניצלים, או ממלאת בפירות יבשים, ומבשלת בנוסח סיני".

נאוה, אשה קשוחה. בשעות הפנאי, היא לומדת בקורס נהיגת אוטובוס. בשעת חירום, היא מתוכננת להסיע חיילים לחזית. לפני כמה חודשים, איגדה סביבה קבוצת ציידים, והקימה את „ארגון ציידי השפלה". היא נלחמת את מלחמתם ברשות שמורות הטבע, מסנגרת על מי שנתפס בעבירת ציד.

נאוה: „לפעמים, קשה להתאפק ולא לירות בחיה שאסור לצוד אותה, או לירות מתוך הרכב עם זרקור, בניגוד למה שמותר. אבל אני מתאפקת. אי אפשר לדעת היכן אורב הפקח של הרשות, עם מישקפות טלסקופיות, מכשירים לראיית־לילה, וכל הפטנטים, כדי לתפוס אותנו על חם".

– את מדברת הרבה על אהבת טבע. איך זה מסתדר אצלך עם הרג של בעלי החיים?

„הרבה פעמים אנחנו יוצאים לשטח סתם ככה, כדי לעקוב אחרי ציפורים, או בעלי חיים אחרים. אנחנו לא יורים סתם. לא נירה למשל בחיה שיש לה גורים, או שאנחנו רואים שהיא בהריון. במרבית המיקרים, אנחנו צדים בעלי חיים הפוגעים בחקלאות. החוגלות למשל, עושות צדות לכל שדה זרע. כשאני יורה, המצב הזה לא עושה לי חם, ולא עושה לי קר. אני מתרכזת 3 שניות, ולוחצת על ההדק".

> נאוה סלומון, 29, נשואה ואם לשלושה, ציידת עם רשיון • יוצאת עם חבורת גברים מזויינים ברובי ציד אימתניים, לצוד חזירי־בר, או צבאים, או שפנים. מה שיש • הציד עבורה הוא אקסטאזה, ביטוי של יצרים. „כשאני יורה, זה לא עושה לי חם ולא קר. אני מתרכזת 3 שניות, ולוחצת על ההדק"

ראוי לצל״ש

מיקטורן המנצחים: חליפת מכנסיים מצמר גברדין. רכיסה א־סימטרית (עמוד: אבי סופר, פסל: דינה רקאנטי)

עודד גרא מודה שהוא אינו מוכר רק אופנה. בעיסקת החבילה, מקבלים גם אותו. תדמית וסגנון חיים ● יצירות גרא מוצגות היום בתערוכה „לב ישראל" באלכסנדר־פאלאס בלונדון, לכבוד שנת ה־40 למדינה ● א־סימטריה כובשת, סממנים פיסוליים ● עכשיו גם מלביש את ריטה, למופע החדש שלה ● אני מאמין עיצובי: „מעל לכל האלמנט האנושי. האדם חשוב מהעיצוב" ● נחוש בדעתו, שלא לעצבן את המזל שמשחק לו

■ **נורית בת־יער**
■ צילם: גדי דגון

את החגיגה הזאת אי־אפשר להפסיק. בארץ, אירועי שנת ה־40 אומנם נסתיימו עם השנייה של מאהלר בקונצרט מצדה. בלונדון החגיגה נמשכת. השבוע היא בעיצומה: Heart Of Israel קוראים לה – תערוכה המוצגת באלכסנדר־פאלאס בהשתתפות אוניברסיטות תל־אביב, ירושלים והטכניון, מיפעלי תעשייה, בתי־חולים, רשת מלונות דן וישרוטל, מוצגים מתערוכת ה־40 שאורגנה על־ידי עמי שביט בגני התערוכה בת"א.

את האמנויות מייצגים ציירים, פסלים, ואומנים, עודד תאומי, ו„הברירה הטבעית". את האופנה – הדגמים שבעמודים אלה ובסך־הכל 36 חליפות־מיכנסיים ושמלות־ערב של עודד גרא, שאוכזרו על־ידי מתאמת האופנה של קבוצת ברטון שבבעלות סר רלף הלפרין. פטרוני וממנני התערוכה הם סיריל סטיין ובעלים החדשים של רשת הילטון הבינלאומית ושני המיליארדרים, ג'רלד רונסון ושרוור צ'ין.

להוציא את התצוגה בלונדון המתקיימת השבוע פעמיים מדי יום, הדבר הכי מרגש שקורה כרגע בסטודיו גרא היא ריטה. האופנאי מעצב לה את כל מלתחת המופע החדש. ריטה אילה־גרא תהיה קרובה יותר לעצמה. לא כזו שמסתתרת מתחת לשמלות זרוקות רחבות.

מיקטורן פסי־סיכה קצר מעוטר במפתח־סול, מעל מכנסי־גרב. שמלת־מיני אלסטית שחורה המשנה תדמית בהתאם למה שלובשים מעליה. ריטה מתוחכמת בז'קט מחוייט עם דש אחד רקום בלבן. ריטה דרמאטית, סוערת, בצעיף לוהט, אדום, בעל מיכנה פיסולי, תלת־ממדי.

כשהאופנאי הצעיר, 36, מדבר על ההשראה לאוסף שתוכנן עבור לונדון, הוא מדבר על מעיל־המנצחים, המיקטורן של מוצרט. על מראה הדנדי. וכניגוד לסיפור נקי־קווים זה – על חום של חומרים. על גודש מהסוג המיוצג בתצלום הגדילים והמכנסיים המשובצים.

מה שמייחד לדעתנו את האוסף הזה, או לפחות את הקרם דה־לה־קרם שבו – הוא ממד א־סימטרי כובש. בכל אחד מכוכבי הקולקציה שבחרנו לצלם, לובשת הא־סימטריה מראה שונה. בחליפת־המכנסיים הלבנבנה־ישהפיה עם מיקטורן־המנצחים מהגברדין, היא מיוצגת על־ידי רכיסה עקלקלה. במיקטורן הצמר הכחול הייחודי, בחלון־כתף משולש ובאימרה.

במיני הירוק והסקסי, הא־סימטריה זורמת לתוך שיפולי המיכנה המעטפתי. ובחליפה האפורה, בדש הפיסולי־מהמם דמוי גביע־הגלידה עם הבפנוכו הוורוד.

גרא עובד עם אריגים משובחים מקומו, איטליה; ליון, צרפת; ושוויצריה. מחיריו מ־450 שקל לחולצת־משי, 1600 שקל למיקטורן, 2500 לחליפה ועד 10,000 דולר לשמלת־ערב סופר־מפוארת, שנרכשה על־ידי זמרת האופרה שרי גרינוולד.

עודד גרא מודה שהוא אינו מוכר רק אופנה. שבעסקת החבילה שהקהל קונה הוא מקבל גם אותו. כלומר את תדמיתו, את סגנון חייו, כמו שרק הוא יודע לעשות זאת: עולה על מסלול תצוגתו באמצע ומדגמן בלייזר מבד זהה לאריג החליפה לנשים, שהוצגה רגע קודם. מעלה את שלושת ילדיו הכרובים־למראה על הבמה. משתתף באירועים הזוכים לכיסוי תקשורתי: מיצג־אופנה בפתיחת תערוכת תצלומי אירווינג פן במוזיאון תל־אביב; מיני־תצוגה בהשקת הישראלית של הבושם של פלומה פיקאסו בהילטון; מסיבה טעימה ותוססת בסושי־בר של ה„סינגינג במבו" שג'יין שטרן עורכת לכבודו, מגוייסת גם כן להעברת המסר התדמיתי־סיגנוני לתקשורת. מהתואר אביר הגריל, שהוענק לו ביום חמישי האחרון, יעשו מטעמים. יכתבו איך בהיותו נער במהלך שהות בת חמש שנים בארה"ב, הרוויח את דמי־הכיס שלו מהכנת מטעמים למכרי משפחתו.

החורף – העיצוב נטו, ראוי לצל"ש. הדגמים שנסעו ללונדון, המצולמים כאן והסידרה השחורה עם הצעיפים האדומים, שעוצבה להשקת הבושם של פלומה – נמצאים בראש רשימת המרתקים שהוצגו השנה בארץ.

עודד מוצא פנאי לקרוא ספרים „ביוגרפיות ודברים פוליטיים". לכהן כיו"ר להקת בת־שבע, כחבר בהנהלה הציבורית של המקהלה הקלאסית קאמרן, כחבר ההנהלה הארצית של וראייטי, כחבר באגודת־ידידי אוניברסיטת תל־אביב וגם לעזור ולתמוך בתזמורת הפילהרמונית והקאמרית ובמוזיאון תל־אביב.

„כמו 'אנני אוקלי אשת לפירות' אני לא יכול להגיד לא", צוחק עודד. כשהוא מרצין הוא מוסיף „אני חי מהציבור אז גם צריך לתת לציבור. זה חלק מלחיות בעם. כיוון שתרבות מדברת אלי אני תורם בתחום זה". לפעמים זה גם משתלם. בזכות קשריו החמים עם הפילהרמונית, אנשי התזמורת ממליצים עליו בפני זמרות אופרה זרות המגיעות ארצה. ברברה הנדריקס רכשה ארבע מערכות־לבוש. פלורנס קאואיור היא לקוחה. את שמלת עשרת־אלפי־הדולר של שרי גרינוולד כבר הזכרנו. ריטה בחברה טובה. גם גילה אלמגור שרכשה אצלו את בגדי המופע שלה.

האני מאמין העיצובי: „קודם כל ומעל לכל האלמנט האנושי. האדם חשוב מהעיצוב. התצוגה משקפת את הדברים, כפי שאני רואה אותם. כשזה נגמר, לא אכתיב למישהו מה ללבוש. יותר מאמין, שעל האדם להרגיש בעור של עצמו וללבוש מה שהולם אותו מאשר מה שבאופנה. תשכחו מהאופנה, אני אומר ללקוחותי. תסתכלו במראה ותבחרו מה שמתאים לכך".

האופנאים הנערצים עליו: ג'יאנפרנקו פרה. „הערצתי את עיצוביו עד שאיכזב אותי בהתייחסותו הקרה והמנוכרת". איב סאן לורן: „התעלפתי בתצוגה שלו, כאשר קד בפני קהל רב. פלומה פיקאסו ודגב שישבו לידי, אוששו אותי". מונטנה: „גם איתו אני מיודד". מעריץ גם את ג'יאנה ורסאצ'ה ואת ולנטינו („מאוד אוהב את הנשיות והאלגנטיות שלו"). ג'פרי בין: „אוהב את הדגמים שהוא מתכנן לריצ', ביצ', אנד סופיסטיקייטד".

כשעודד גרא יושב בסטודיו שלו עם הבלורית המתולתלת החדשה כקו של תספורת ילד שובב משנות ה־50, קצת קשה לצייר אותו כמרן בחיל־אוויר, או כסטודנט לחקלאות ולגנטיקה. פרטים ביוגרפיים.

על קירות הסטודיו כיבשה כחולה, ירוקה, אדומה של קדישמן, שטיח־קיר קטיפתי של שולה ליטן, גלילים מבד שק מוחספס מודפס עם מגע של אריג בצבע פוקסיה. עבודות־יד. חומרים חושניים. תלת־ממדיות.

גרא גאה בישראליותו. „אני דור שביעי בארץ".

לאחרונה נפרד מחברת הפרוות שרון, שהיתה שותפתו לעסק ושנקלעה לקשיים. לפני כשש שנים כשהוקם בית האופנה, הוא נוהל על־ידי הרעיה אלה, כיום משפטנית מצליחה. עתה מנהל אותו בן־דודו של עודד. „כספים וניהול זה לא בשבילי. אני אוהב רק לעצב ולקדם מכירות".

במלאכת העיצוב הוא משתף שתי בוגרות שנקר, שלומית פניכל ויעל ביטון. על התדמיות מופקד יוצא בגד־עור, אלי פטן.

„דברים פשוט קורים לי. נכון, שקורים יותר דברים כשאתה בזמן ובמקום הנכון. חוץ מזה אני נורא מאמין במזל ובלא לעצבן את המזל. ללכת איתו יד ביד". מה זה לעצבן את המזל? „אנשים עם הרס עצמי מעצבנים את המזל". המזל, אגב, מחזיר לו באותו מטבע.

דוגמנית: עדיה מאירצ'יק
שיער: ונדה קרן „רוק הר", גן העיר
איפור: אודי בר־נס, „רוק הר"
עדיים: „אור־קה", כפר שמריהו
צולם ברחבת הפסלים של מוזיאון תל־אביב

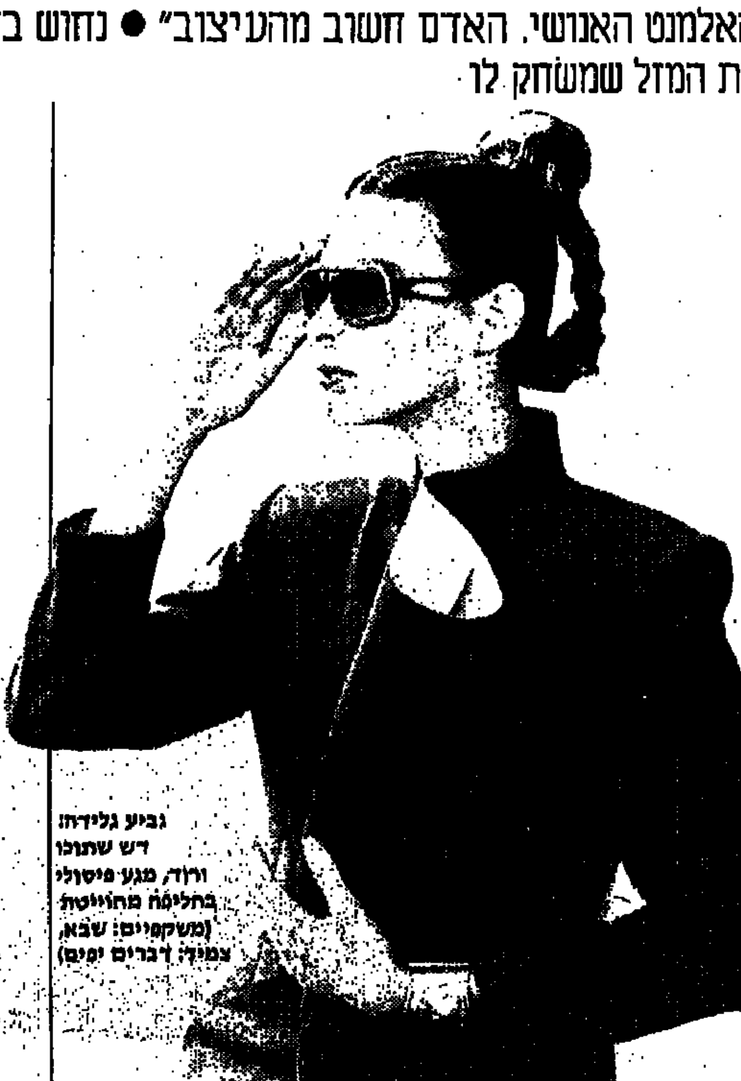
גביע גלידה: דש שתוכו ורוד, מגע פיסולי בחליפה מחוייטת (משקפיים: שבא, צמיד: דברים יפים)

המראה המתוחכם: ריטה במיקטורן שחור מחוייט. דש אחד רקום בסרט אריג לבן

למעלה: גדילים, מישבצות, כיווצי דראפה בורכית מודפסת (פסל: יגאל תומרקין). למטה: מיני מעטפתי, חצאית עם שיפולי אריג מדורגים, טפט ירוק עם קטיפה שחורה. מימין – עודד גרא צילם: בן לם

בתמונת השער:
המראה הדרמטי: ריטה בצעיף אדום לוהט.
תצלום: גדי דגון

השבוע
רשת שקם
רשת א'

לשרות מגיני העם

16-22.11.88

מבצע יצרן "עלית"
קפה נמס
200 גרם
רק 5.99

חלבה וניל
500 גרם
רק 2.55

חלבה מצופה
500 גרם
רק 3.50

חלבה שקדים
וניל - 500 גרם
רק 3.95

"ויטה" "טית-בית" במבצע
שמן סויה
920 גרם "טית-בית"
רק 2.42

שמן סויה
4.5 ק"ג "טית-בית"
רק 11.56

"סלטית"
1 ליטר "ויטה"
רק 4.50

מבצעי שבועיים שווים כפליים

קונפיטורות
בטעמים שונים
450 גרם "ויטה"
רק 2.50

ספל מרק
בטעמים שונים
רק 1.90

מרק עוף
או פטריות
400 גרם
רק 4.88

חמין בקופסה
568 גרם "ויטה"
רק 2.15

"טיגונית"
1 ליטר
רק 3.15
2 ליטר
רק 5.95

רסק עגבניות
290 גרם "ויטה"
רק 2.45

מרגרינה
200 גרם "ויטה"
רק 0.59

פיצה "דקו"
12 יחידות
במחיר של 10
רק 4.70

נסיכת הנילוס
"גולד סחר"
רק 7.28

דג מקרל ארוז
"קורול"
רק 3.25

פילה מקרל "יונה"
רק 1.50

מיונז בשמן תמניות
500 גרם "אסם"
רק 3.76

טונה "ויליגר"
בשמן
רק 2.95

גלידות חורף
"סנוקרסט"
שמנת בטעמים שונים
רק 3.08

זיתים ירוקים
ללא גלעין
275 גרם "בית השיטה"
רק 2.34

זיתים ירוקים
"נובו" ענק
330 גרם "בית השיטה"
רק 2.47

"מולט" במבצע
נייר טואלט
טישיו 24 גלילים
רק 14.00

מגבות נייר
קרפ 2 סלילים
רק 3.15

מבצע "תשלובת דנשר"

תחבושת היגיינית
"קוטקס"
20 יחידות
4.25 ~~5.05~~

ספריי לניקוי רהיטים
300 גרם
רק 4.53

מטליות לחות
"פרש ואנס"
100 יחידות
4.70 ~~5.60~~

קנו היום שלמו ב-1.1.89

לחברי מועדון שקם החל מ-75 ש"ח
לזכאי הקניה החל מ-.100 ש"ח
במחלקות שאינן חייבות בריבית

אופנה עם הנחות

לגברים:
מכנסיים ארוכים
פוליאסטר "ביימן"
רק -.59

לנשים וגברים:
חולצה 100% כותנה
מעודפי יצוא
רק -.56

לנשים:
מעילי אקרילן "יונית"
ב-15% הנחה

לילדים:
חולצות פולו
פוטר פסים
לדוגמא: מס' 8
רק 19.90

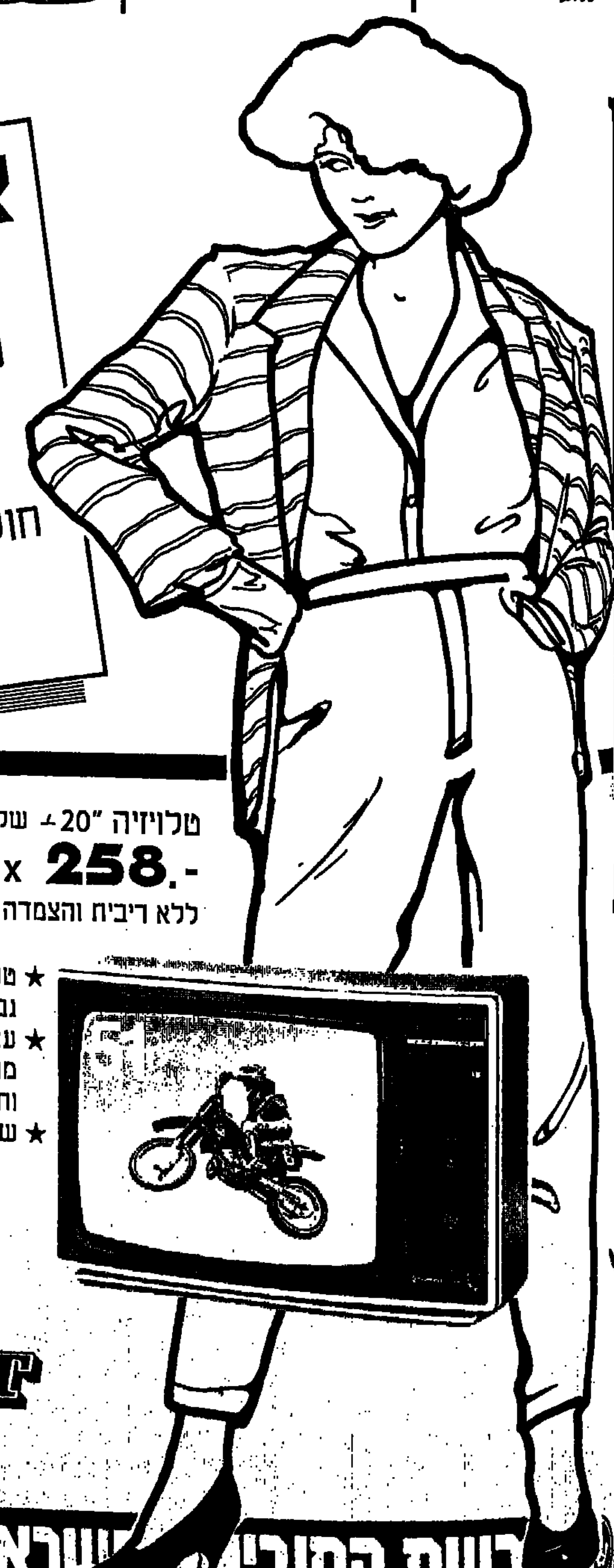

טלויזיה "20 + שלט רחוק
6 x 258.-
ללא ריבית והצמדה

JETPOINT

טלויזיות "14 + שלט רחוק
6 x 165.-
ללא ריבית והצמדה

★ טכנולוגיה גבוהה
★ עצוב מרהיב וחדשני
★ שלט רחוק

JETPOINT ELECTRONICS

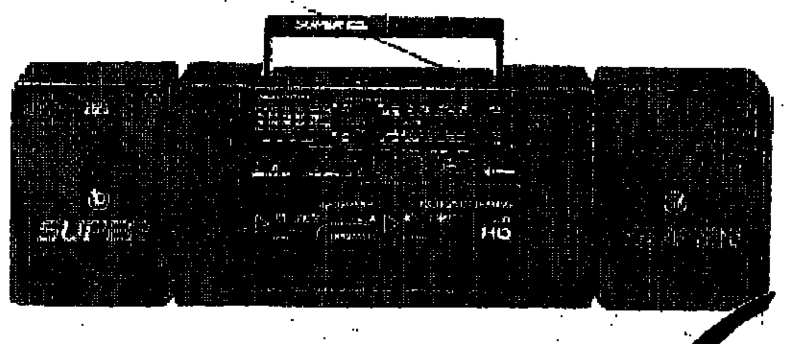

ג'טפוינט
הדור החדש באלקטרוניקה

רדיו טייפ
JETPOINT PD-760
★דבל קסט והקלטה מהירה
★בקרת הקלטה אוטומטית
★מיקרופון פנימי
★ויסות קצב
★הקלטה בנגיעה אחת
★אפשרות לחיבור עד 6 רמקולים
★רשת מתכת לרמקולים
★רמקולים מתפרקים
6 x 66.-
ללא ריבית והצמדה

רדיו טייפ PD-49
JETPOINT PD-49
★דבל קסט והקלטה מהירה
★איקולייזר גרפי בעל 3 תחומים
★הקלטה בנגיעה אחת
★המשכיות נגינה
★בקרת הקלטה אוטומטית
★מיקרופון פנימי
★כפתור תכנות
★רמקולים מתפרקים
★אפשרות לחיבור עד 4 רמקולים
6 x 55.-
ללא ריבית והצמדה

הרשת המובילה בישראל

הרשת המובילה בישראל

קראי לי מלדי

(המשך מעמ' 5)

לכבוד אם תנעל את נעליו. הם היו שולחים לארמון המון דוגמאות. על פי רוב לא יכלה לנעול אותן. יש לה כף רגל גדולה, מיספר 40 או 41, והרי רוב הנעליים שמצאו, היו במידה 38. כך גם היה עם הבגדים. כשאיזה יצרן עשה פריצה בצבע, בסיב, בדגם ובסיגנון, שלחו לה דוגמה כדי לקבל ממנה חיזוק ולקוות שאולי תואיל ללבוש את העיצובים שלהם – מה שהיה עושה להם פירסומת עצומה. כך גם לגבי הנעלים של גוצ'י או שארל ג'ורדן שמצאו אצלה. בפיליפינים מייצרים נעליים שלום לפי זכיון, והם לא היו שונים מאורים בהרעפת מתנות על הגברת הראשונה.

לו היתה מחזירה את המתנות – היו נעלבים. אין דבר מעליב יותר בעולם השלישי מדחיית מתנה. זוהי פגיעה שאין עליה מחילה. ובכלל, כשהיא היתה כבר מוצאת זוג שנוח לה בהן, היא היתה הולכת בו שנים. מה יש, שולמית שמיר לא קנתה בניו־יורק נעליים של „פראגאמור", שעולות מאות דולרים?

כך היו ההסברים לגבי כל המותרות שבהן הקיפה את עצמה. היא היתה הגברת הראשונה, מתרוצצת כל היום לפתיחת מפעלים, לפגישות, לבנקטים, מחליפה בגדים שש־שבע פעמים ביום. מה רוצים ממנה? בעלה כבר היה עשיר גדול כשהם התחתנו. את יודעת שהם עשו ירח דבש במשך שנה שלמה, ב־1954, בטיול מסביב לעולם (והיו גם בירושלים). אם אתה לא עשיר מאוד, אתה לא יכול לעשות ירח דבש כזה. מרכוס הוא איש פיננסים מעולה, והוא השקיע בתבונה רבה את הכספים שלו, ואז אימלדה אומרת: מה זה, הם השתגעו כולם? אני יותר עשירה מפורד או מרוקפלר? מאיפה היו לי מיליארדים להעלים?

אבל עובדה שחסמו להם חשבונות בנקים בארצות הברית ובשוויצריה, ועובדה שמצאו חברות ונכסים שערגאן האשוגי ניסה לחפות עליהם ולטעון כאילו הם שלו...

אימלדה טוענת, שהדברים המתפרסמים הם לא מדוייקים. ונכון, יש נכסים, אבל הם לא שווים כמו שכתוב בעיתונים והכסף הוא שלהם, מעסקים שפרדיננד השקיע, ושהם לא נגעו

בכספי המדינה.

אבל איך מחזיק נשיא מדינה כספים חסויים במדינה זרה?

לאנשי המערב קשה להבין, אבל בעולם השלישי, כשהמשטרים לא בטוחים, ראשי המדינות מוציאים כספים. כך באסיה, כך באפריקה ובארצות אחרות. ובכלל, שם מותר לנשיא לקבל אחוזים מעסקי תיווך שעשה. זה לא נחשב לחטא. כשראש ממשלת סינגפור, לי קואן יו, היה בניו־יורק, הוא אמר למדיה האמריקניים: 'אל תשפטו אותנו לפי קני המידה שלכם או לפי המושגים שלכם – אנחנו שונים במנטליות שלנו'.

כמה שעות הקלטה עשית איתה בסך הכל?

תעשי חשבון. שמונה שעות הקלטה ביום, במשך שבעה ימים.

ודובר הנשיא ועוזרו, עומדים נפעמים מול השתיים. מעולם לא ראו את גבירתם הראשונה נפתחת כך כלפי עיתונאי כלשהו.

כשאימלדה שואלת את עדה אם יש לה כבר מספיק חומר לראיון, צוחקת עדה ואומרת: ראיון? יש לי מספיק לספר! ואז אומרת אימלדה: קדימה, כתבי את הספר שלי.

■■■

כדי להבין איך זה שאימלדה מרכוס פתחה את סגור לבה דווקא בפני עיתונאית ישראלית, לא מוכרת בקהילייה הבינלאומית, כמה מלים על עדה הוז־פלס: אשה שופעת, ג'ינג'ית ממושקפת בעלת מרץ משתולל, פרצי צחוק קולניים, התגלמות הדוגרי. אשה שידעה חיים לא קלים והגיעה לכל מה שהגיעה בכוחות עצמה,

מצד שני התחלתי באמת לסמפט אותה והנה, כל הזמן משמיצים ומלכלכים אותה, ויש כאן הזדמנות שהיא תספר את הסיפור שלה בפעם הראשונה.

„כשצילצלתי לאחד הסוכנים הגדולים ביותר בניו־יורק ואמרתי מה שיש לי ביד, קבעו לי פגישה מיד למוחרת בבוקר, בשעה 11. באתי עם הטייפים ועם הרגשה ברורה שזה באמת יכול להיות ספר חשוב. פעם ראשונה שהבן־אדם מדבר. הסוכן היה מוכן לייצג אותי והוא לוקח 10 אחוז מן המכירות. וזה רק מארצות הברית. תראי, זה יכול להפוך לסרט, לסידרה בטלוויזיה, לאופרה, אפשר למכור זכויות לארצות אחרות, אבל אני לא רוצה לדבר על הפרטים, מחשש לעין הרע.

עדה הוז־פלס. שאלות מביכות?

אוהבת לשיר. אימלדה מרכוס שרה שירי אהבה לבעלה

היו ימים, שהבית שלהם היה מלא אנשים ואי אפשר היה לעבור, או עברנו לבית ידידים שלה וישבנו בשקט, רק שתינו.

היא אשה משכילה?

יש לה תואר בספרות אנגלית ובהיסטוריה והיא קיבלה חינוך מוסיקלי.

■■■

כך הולכת ומתהדקת הידידות בין השתיים. 60 השאלות שהכינה עדה לאימלדה מרכוס, נמתחו על פני שבוע ימים של בילוי בצוותא. באמצע הן צוחקות, שרות ביחד ולוהר (אימלדה, בעיקר); סועדות עם כל משפחת מרכוס והילדים. עדה מתוודעת לידידי המשפחה

בעקשנות ובכושר הישרדות והתאוששות מעוררים הערכה, ולכן יודעת להקשיב לסבל ולמצוקה של הזולת, אפילו אם זו מצוקה של עשירים.

■■■

ובכן, כשחוזרת עדה לניו־יורק ועוד לא מספיקה לפרוק את מזוודתה, מתקבל צילצול מאימלדה, מהוואי, השואלת איך עברה הנסיעה ואומרת: „בעניין הספר – אני רצינית, באמת התכוונתי למה שאמרתי".

„עשיתי חשבון", מספרת עדה, „שספרים עליה כבר יש. כל מי שרוצה הולך לספרייה, לארכיוני עיתונים, מוציא חומר וכותב ספר.

„כשהחלק הזה נגמר, ממשיכה עדה, צילצלתי לאימלדה, קבענו שוב פגישה ונסעתי להונולולו בפעם השנייה, ל־14 יום. אז כבר ישבנו לפי מתכונת הספר שבניתי. זאת תהייה אוטוביוגרפיה של אימלדה מרכוס, על־ידי עדה הוזפלס. אני היד והפה שלה, הספר יופיע בשמי, והוא שלי. אחרת, כל מה שאני עושה – קורטון אקינו נהיית שותפת שלי. ויש עוד משהו: אם אני כותבת אוטוביוגרפיה, האחריות לפרטים היא עליה". עכשיו אני שוב נוסעת להונולולו לשבת איתה עד שנגמור את הכל. חודש־חודשיים. אבל זה מאפשר לה לספר לך

מה שהיא רוצה. **מה, היא היתה כזו צדקת? פעלה רק לטובתו של העם הפיליפיני? מי יאמין לך?**

אימלדה טוענת, שכל מה שעשתה, עשתה רק לטובתו של העם הפיליפיני והיא גם מאמינה בזה עד היום. כאחראית על תיק הפיתוח, היא בנתה מרכזי תרבות וספורט, ציידה בתי חולים במיכשור מודרני, בנתה בתי ספר, פיתחה רשת כבישים. היא טוענת שהם לא היו חכמים מספיק, להסביר לעם הפיליפיני מה הם עשו למענו. היא הקימה, למשל, פרוייקט שעלה שני מיליון דולר, כדי שלכל ילד בפיליפינים יהיו ספרי לימוד חינם. מי יודע על זה?

אני רוצה לדעת אם העמדת אותה קצת בפינה, אם לחצת על עניין הכספים בחו"ל?

כן, ואני כותבת על זה בספר. זהו וידוי אישי מאוד רגיש, ואני רוצה גם להשאיר לי משהו לספר. יהיו בו גם גילויים מאוד סנסציוניים על אנשי מימשל אמריקניים שסובבו אותם בכחש, אבל את זה אני שומרת לספר. זאת תהיה פצצה.

■■■

בינתיים, מסתבר, שהעולם השלישי כמנהגו נוהג. קורסון אקינו מואשמת גם היא בחלוקת טובות הנאה לבני משפחתה. אחיה, למשל, מנהל את כל בתי הקזינו בפיליפינים, וצילום של המחאה על סך כמה מיליוני פזות שנתן לאחותו הנשיאה, לכיסוי חובותיה הפרטיים, נחת על שולחן המרכוסים יומיים לאחר שניתן. למרכוסים יש עדיין אלפי אוהדים במולדתם, הדואגים לעדכן אותם בכל מה שקורה. דו"ח אמנסטי האחרון גם ציין, כי הפגיעה בזכויות האדם בפיליפינים, גדולה יותר כימי אקינו משהיתה בימיהם של המרכוסים. אנשים נעלמים, מוצאים להורג. מצב הדמוקרטיה שם אינו יותר טוב משהיה, והשחיתות ממשיכה לחגוג.

■■■

בשבוע שבו שהתה אימלדה מרכוס בניו־יורק לרגל משפטה, (מצב בריאותו הרופפת של בעלה לא איפשר את נסיעתו לניו־יורק) – היא לא רוותה נחת. העיתונות שרלקה בעקבותיה וזרקה לעברה הערות מעליבות, מתחת לחגורה, היתה חסרת רחמים. אבל גם ציירי העיתונות לא יכלו שלא להתפעל מהתנהגותה המלכותית, נעדרת הרופי, ומהדר הופעתה של אימלדה מרכוס. נשאלו גם שאלות רבות, מי היא האשה הנמצאת לצירה ומלווה אותה לכל מקום. האשה הזו, עדה הודפלס, היתה אולי בין הבודדים, שראו את אימלדה מרכוס מזילה דמעות, בחדרי החדרים של הסוויטה המלכותית שבוולדורף־אסטוריה.

■■■

קשה גם שלא לשים לב לעובדה אחת, כהחלט לא מישנית. בשבוע בו הופיעה אימלדה מרכוס בפני שופטי ניו־יורק, נחתם בוושינגטון הסכם עם ממשלת אקינו, להמשך קיום הבסיסים הצבאיים האמריקניים בפיליפינים, שהמו"מ עליו נמשך זמן רב, עם הרבה התנגדות לאקינו מבית. סמיכות זמנים מקרית?

רייגן, ידיד אישי של המרכוסים, שהבטיח להם מיקלט והגנה, נשמע אומר בשבוע המשפט, לפי ה„טיים", שעניינם של המרכוסים כנראה לא יובא בכלל לשולחנו. רמז עבה לכך, שראשם של המרכוסים והא גם חלק מן המחיר, שאמריקה משלמת לקורי אקינו על חתימת החוזה.

by Dr. Hervé ROBERT
President of the French Association for the Teaching of Biological Stimulation and Acupuncture.

הקץ לכאב
עכשיו גם בארץ

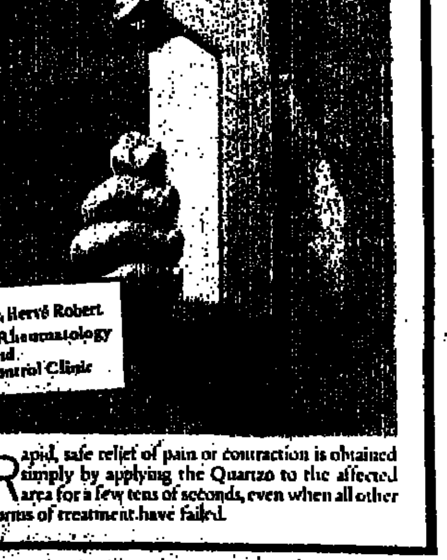

Rapid, safe relief of pain or contraction is obtained simply by applying the Quartzo to the affected area for a few tens of seconds, even when all other forms of treatment have failed.

הקוורצו (QUARTZO) משכך כאבים קומפקטי שפותח ע"י ד"ר רובר נשיא ראש האגודה הצרפתית ללימוד גירוי ביולוגי ואקופונקטורה.

מומלץ לטיפול במקרים של: כאבי גב, שיחרור נוקשות בוקר, שרירים תפוסים, שרירים נוקשים, מכווצים ומתוחים, כתף נוקשה, נברלגיה, לומבגו, כאבים בעצמות וגם בפרקים, עמוד השדרה, האגן, הברכיים וכו'.

מכשיר זה אינו צורך חשמל או סוללות, שני גבישי קוורץ יוצרים חשמל פיאצו המשכך את תחושת הכאב וגורם ליצירת אנדורפין (מורפין טבעי המיוצר ע"י הגוף). חשמל הפיאצו מועבר לגוף באמצעות האלקטרודות שבראש המכשיר, מעביר את הכאב תוך דקות.

ניתן להשיג אצל: "אנטומיה", רח' אבן גבירול 139, תל־אביב 62037, טל: 03-5461453

לא מחליט – מפסיד

שלוש שנים יצאנו ביחד. היא רצתה להתחתן ואני לא יכולתי להחליט. לפני שלושה חודשים נפרדנו (לנסיון), ולפני שהבנתי היא פגשה מישהו אחר. לפני ימים אחדים נישאה לו. אני הרוס, מתגעגע אליה ומצטער. האם אפשר לעשות משהו?

א. רמת השרון

כן, אפשר ללמוד מהנסיון. בפעם הבאה תדע שמי שלא יודע להחליט – מפסיד.

בלי גרוש

הוא משגע, מקסים, חכם, יפה, עדין, מתחשב, מצחיק – אבל אין לו גרוש על התחת. לכן כל הבילויים שלנו הם ישיבה על ספסל בשדרה, הליכה בתוך המים בשפת הים, טיולים בסמטאות יפו באמצע הלילה, פלאפל בשוק בצלאל. בין כל זה המון סיפורים מעניינים, הצהרות אהבה, וחום. אבל בחורה כמוני רוצה לפעמים קצת יותר: תיאטרון, מסעדה טובה, דיסקוטק, סוף שבוע במלון. מה עושים?

ע. ע.

תיזרקי אותו. אבל מייד תכתבי לי איפה זרקת, כדי שאני אוכל ללכת ולקחת אותו. אגב, למה שלא תקני פעם כרטיסים לתיאטרון, או תזמיני למסעדה טובה? אני מבינה שלך יש גרוש על התחת.

עדיין מוצצת אצבע

עוד מעט אני מתגייסת, ועדיין מוצצת אצבע בלילה. ניסיתי הכל: חבישת האגודל, מריחת חומר מר, כלום לא עזר. בצבא אהיה מוקפת בנות ואני כבר מתביישת. יעצי לי מה לעשות?

הדרומית

בלילה הראשון שלך בבסיס עם הבנות, אספי אותן ואמרי להן שבלילה את מוצצת אצבע, ושאלי אותן אולי למישהי מהן יש איזה רעיון איך להפסיק את זה. לאף אחת לא יהיה רעיון אבל כולן ידעו שאת מוצצת אצבע ואף אחת לא תעשה מזה ענין. אגב, חוק הוא שמי שיודע לצחוק על עצמו – אחרים לא צוחקים ממנו.

כלום לא עזר

בני בן האחת עשרה וחצי, מחביא את תחתוניו המאוד מלוכלכים בכל מיני מקומות בבית. דיברתי איתו כמה פעמים ואפילו נתתי לו לכבס את תחתוניו בעצמו, אבל כלום לא עזר. למי לפנות?

אסונר

לפני שאת פונה אולי תעשי נסיון כזה: שימי את ארגז הכביסה בחדר שלו, או תחליטי שאת לא מעירה לו על זה חודש־חודשיים. תיראי מה יקרה. מאוד יכול להיות שהחבאת התחתונים היא נסיון להרגיז אותך (ילדים מאוד אוהבים את זה), וכשיראה שאת לא מתרגזת יפסיק. שווה נסיון נכון?

התרחקתי מחברתי, וחבל

אנחנו חברות טובות מאוד כבר שבע שנים. לאחרונה פגשנו שני בנים והתחלנו לצאת בארבעה, עכשיו אני מרגישה שהתרחקתי מחברתי והיא התרחקה ממני וחבל לי על זה.

המתבגרת.

פעם חברתך מילאה את זמנך ומחשבתך, עכשיו יש עוד מישהו שממלא את זמנך ומחשבתך, וזה טבעי שכאילו התרחקתן קצת. אבל אפשר לדבר עם החברה ולראות אם זו סתם התרחקות בגלל הנסיבות, או אולי היא נעלבה ממשהו וצריך לפתור את הבעיה. ועכשיו גם את יודעת שבנים משנים את החיים.

הכתובות נמצאות אצלי

למשפחה שהציעה לחלק ספרי ילדים כבר מצאתי שידוך טוב. אבל הגיעו עוד הרבה מכתבים מגני ילדים ובתי חולים שמבקשים לקבל ספרי ילדים משומשים וצעצועים. כל הכתובות נמצאות אצלי ואם יש מישהו שיכול לתת, אנא הודיעו לי.

תודה. דניאלה.

הוא אוהב לק שקוף

הכרתי בחור נחמד בן 32 והתחלנו לצאת, פתאום גיליתי שהוא מסדר את הציפורניים שלו אצל מניקוריסטית וגם מורח עליהן לק שקוף. מה זה אומר עליו?

סימה.

זה אומר שהבחור שלך אוהב ציפורניים מסודרות עם לק שקוף.

גיליתי שאחי הומוסכסואל

גיליתי שאחי בן ה־28 הוא הומוסכסואל. מה עושים?

אחות מודאגת

מה זאת אומרת מה עושים? ממשיכים לאהוב אותו, לתמוך בו, מאפשרים לו לשפוך את הלב, אם הוא רוצה, מראים לו שיש משפחה אפשר לסמוך תמיד, ובעיקר לא מתערבים לו בחיים, גם בגלל שלא צריך וגם בגלל שזה לא יעזור.

דייאטת יום כיפור

אני בת 12 ולדעתי אני שמנה. ניסיתי לצום ביום כיפור אבל לא הצלחתי. מה לעשות?

הרחובותית

עוד 10 חודשים יהיה שוב יום כיפור. תנסי שוב.

לכהן יפה -- ניסיתי להתקשר לביתך כמה פעמים. פעמיים השארתי לך הודעה ולא החזרת לי צילצול. חבל.

לכל המבקשים כתובות או מספרי טלפון של חנויות, רופאים ושאר מוסדות מסחריים: אסור לי לתת כתובות ולהמליץ. אל תבקשו יותר.

לבנה מתל־אביב – קשה לענות על מכתבך בכמה מילים. שלחי עוד מכתב וכתבי בו את מספר הטלפון שלך. אני אטלפן אליך.

4. לזיוה, אשר, נחמה שידלוביצקי והפתח תקואי – תודה לכם על המכתבים.

סוף.

איפה השוויון?

כבר שנה אנחנו ביחד ואני משלם ומשלם ומשלם: מסעדות, קולנוע, בתי־קפה, טיולים, מתנות וכו' וכו' וכו'. גם היא מרוויחה היטב, אז למה היא לא משלמת קצת? האם להגיד לה מילה?

משה

מילה? אני הייתי אומרת לה דרשה שלמה ולא רק מילה אחת. בהרצאה הייתי מזכירה לה את המלחמה לשוויון זכויות הנשים. אגב, מי שבאמת אשם בעניין הזה זה אתם הגברים. במשך שנים ארוכות לא רציתם שנהיה עצמאיות ושנעבוד, ולכן נאלצתם לשלם עבורנו כל הזמן. עכשיו זה מתנקם בכם.

היא כבר לא מה שהיתה

הגניוס הנורמאלי קם בוקר אחד ונגלה, כמו בסיוטים, אשה זרה ישנה לידו. שלושים שנה הוא חי איתה, רגיל לרית שלה, למראה שלה, לשטיקים שלה. מכיר אותה כשהיא צוחקת, וכשמשהו מעצבן אותה. יודע איך היא נראית בטרנינג בבית, ואיך היא מתהדרת כשהם צריכים לצאת. עם השנים התרגל אפילו לאלימות היוצאת ממנה במקרים חריגים.

והנה בוקר אחד הוא קם, מסתכל פעם, מסתכל פעמיים, משפשף את העיניים, כלום. לא אותה גברת.

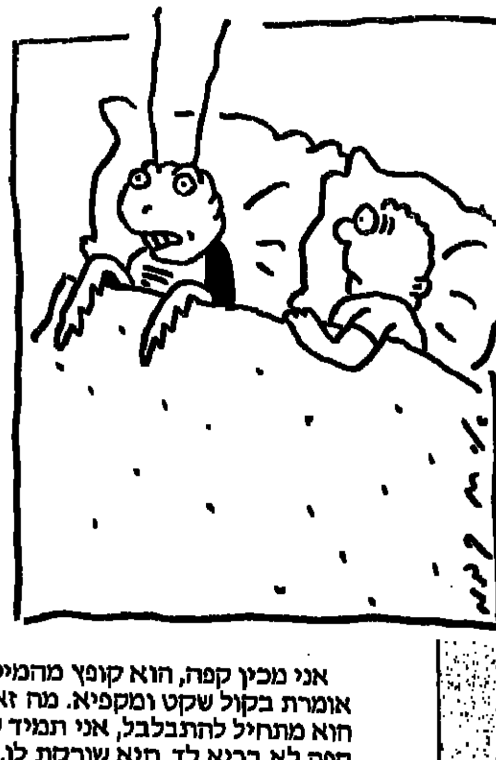

תגידי, מה עשית, הוא שואל, מרגיש את הפחד הזר מטפס לו על חוט השידרה. כלום, היא צוחקת אליו, לא עשיתי כלום. אלוהים, הוא חושב, ממתי יש לה ניבים כאלה חדים.

קרה לך משהו עם הפה. הלכת לראות רופא שיניים. הוא שואל, בתקווה שזה חיזיון זמני. לא, היא אומרת, רק תמיד חייכתי בפה סגור. מה יש, משהו לא בסדר? בסדר בסדר, הוא מזדרז להרגיע אותה, כלומר את עצמו.

אני מכין קפה, הוא קופץ מהמיטה. אתה לא, היא אומרת בקול שקט ומקפיא. מה זאת אומרת אני לא, הוא מתחיל להתבלבל, אני תמיד שותה קפה בבוקר. קפה לא בריא לך, היא שורקת לו, הרופא אמר שאסור.

אבל הרופא, הרופא, היינו אצלו לפני אלף שנה, מה הקשר למה שקורה היום. תגידי, מה לכל הרוחות והשדים קרה לך.

כלום, היא שולפת פצירה ומשייפת את צפורניה, קפה זה דבר לא בריא. אני לא שותה קפה, אנחנו לא שותה קפה.

אני לא מבין כלום, הוא ממלמל, אני לא מבין.

נכון, היא אומרת, והגיע הזמן באמת שתבין שאתה אפס מאופס, אינפנטיל מטומטם, אחד שלא מבין כלום מהחיים שלו. הגיע הזמן שתשמע [illegible]. עכשיו קום ולך כבר לעבודה, אחרת מי יפרנס [illegible].

מה איתך, הוא כבר מגמגם, את לא [illegible].

איזו שאלה. איך אני יכולה ללכת [illegible] בהלוך על חכורסא, הרי משהו [illegible] ספרים בבית הזה.

אלוהים, הוא נחפז להתלבש.

שלא תעיז להזכיר את השם שלו בבית הזה. היא רותחת.

אבל את תמיד אומרת אלוהים, והעולם משתחרר לו.

אני זה משהו אחר, היא פוסקת וחוזרת לספר, וחוץ מזה תלבש מעיל.

אבל חם.

לא שאלתי אותך מה מזג האוויר היום, אמרתי שתלבש מעיל. ותגיד תודה שאני בכלל קיימת.

אני בטח חולם, זה חלום רע, אמאאאאא!!

אמא שלך איננה, תינוק. אנחנו פה לבד, רק אתה ואני, היא אומרת.

תגידי, מי את?

אני המדינה שלך, טמבל.

■ עמית רייכר

וינדולין פלוס ועוד פלוס

מבריק שמשות מס' 1 בעולם

וינדולין פלוס הוא הפתרון המבריק ביותר בעולם - היחיד המכיל אחוז גבוה של אלכוהול, דבר המבטיח ניקוי מיידי, יסודי וללא סימנים. מצויין לשמשות, מראות, זכוכית, שיש, חרסינה, קרמיקה, פורמאיקה, נירוסטה, פלסטיק, פרספקס... ואלה לא הפלוסים היחידים.

מבצע הנחות

קונים וינדולין פלוס באריזה הכפולה, ונהנים מהנחה גדולה וגם משתתפים בהגרלת טיסות.

20 טיסות ללונדון

ההגרלה ב-29.12.88.

איך טסים!
ממלאים את התלוש שעל גב האריזה.
שולחים ומשתתפים בהגרלה הגדולה.
בהצלחה ולהתראות בלונדון!

יבואנים: יעקב יעקבי ובניו בע"מ רח' החשמל 1 ת"א טל. 621565.

פרגי כותבת על הליקופטר

שרה פרגוסון: סופרת לילדים

מה לא נכתב באחרונה על הדוכסית מיורק הג'ינג'ית, שרה פרגוסון שמיד לאחר שהפכה אם לתינוקת ביאטריס, נסעה עם בעלה, הנסיך אנדריו, לאוסטרליה. בתחילה היא רצתה לקחת אתם את התינוקת אבל הנסיך התנגד. אחר־כך, כשהצטרפה אליו בלי התינוקת – כל כך נהנתה מהחופש ומהקירבה הצמודה לבעלה, בלי שתינוקת מעירה אותם בלילה, עד שלא מיהרה לחזור לאנגליה לחובותיה האמהיות.

את כל זה בלע הקהל האנגלי בשבועות האחרונים עד בלי די, ומאנגליה יצאו הבשורות הללו גם לעתונות העולם הגדול וגם אלינו. אבל רומה שעדיין לא שמענו על פרגי הסופרת־ילדים לעתיד. אז ככה: בית־ההוצאה „סיימון אנד שוסטר" הזמין ממנה ספר ילדים, שהגיבור הראשי שלו הוא הליקופטר מצוייר בשם באג'.

מי שכבר אין לו סבלנות לחכות עד שיקרא את פרי עטה של הנסיכה – בכל זאת יודקק לה: כולנו נחכה עד אוגוסט 1989, ואז נוכל להזמין את הספר מחברים שלנו באמריקה, ונתרגם לילדינו מאנגלית לעברית את הספר על באג'.

■ **דרורה שביט**

למה לא מתימטיקה?!

נתוני הלישכה המרכזית לסטאטיסטיקה מראים, ש־3.6 אחוז נשים, לעומת 27.8 אחוז גברים בעלי תואר ראשון, קיבלו את התואר בתחום ההנדסה. המיכשול העיקרי בפני הנערות הלומדות לתואר ראשון בהנדסה ובמדעים, הוא מיספר יחידות הלימוד במתימטיקה, שהן לומדות בביה"ס תיכון.

פרופ' ניצה מובשביץ־הדר, מהמחלקה להוראות טכנולוגיה ומדעים בטכניון, יזמה את פרוייקט „חמש־חמש" במתימטיקה לתלמידות תיכון, שבמיסגרתו בדקה את השתתפותם של למקצועות גבריים. „פחד מהצלחה מתורגם על־ידי הצעירות להימנעות ממתימטיקה ומתחומים התלויים בה", אומרת פרופ' מובשביץ־הדר. „קיים סטריאוטיפ, שאם בת מצליחה במתימטיקה, היא מפתחת רגשות אשם וספקות לגבי נשיותה".

נמצא, שנשים שלא גילו פחד מהצלחה – חדרו יותר למקצועות הנחשבים גבריים.

מסקירה שנעשתה בשני בתי ספר, שבהם נערך הפרוייקט „חמש־חמש" במתימטיקה, נמצא, שמערך הייעוץ אינו תומך דיו בתלמידות המתלבטות. היועצות

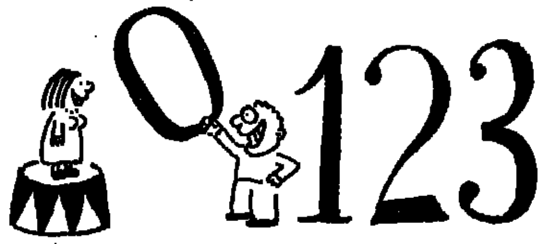

תלמידים ברמות של 3־4־5 יחידות לימוד במתימטיקה. רוב הבנות בוחרות במקצוע לימודי זה בהיקף 3 יחידות, ויש לכך השלכות. הן לגבי הרכב כוח העבודה העתידי בישראל, והן לגבי האפשרויות המקצועיות הפתוחות בפניהן. בשל דרישות הכניסה של האוניברסיטאות בישראל, יוצא שתחומי התמחות רבים, בפרט תחומי ההנדסה והמדעים, אינם פתוחים בפני בוגרי תיכון שלמדו מתימטיקה בהיקף 3 יחידות.

הסיבות להימנעות בנות מלימוד מתימטיקה בהיקף 5 יחידות, הן פסיכולוגיות־חברתיות. התלמידות נרתעות מהירידה אינן סבורות שבנות צריכות להתאמץ ללמוד מתימטיקה ברמות הגבוהות, משום שהן „ממילא לא תהיינה מהנדסות".

אלו שכבר בחרו ללמוד את הנושא הזה ברמות הגבוהות, אינן זוכות לתמיכה ולעידוד מתאימים. במידגם נמצאו הבדלים בדפוסי ייחוס הצלחה וכשלון. בנים מייחסים את הצלחתם לכישורים טבעיים וכד', ובנות – למאמציהן. למרות כל האמור לעיל, יימשך פרוייקט „חמש־חמש" בשני בתי ספר בצפון הארץ. אסור להרים ידיים, סבורים יוזמי הפרוייקט.

■ **דבורה נמיר**

בט מידלר, עם בעלה וילדתה: אורז מלא ומוסיקה קלאסית...

מאמי מידלר

מה שהאמהות עושה לנשים, אפילו כשהן נשות קאריירה, אפילו אם הן זמרות־רוק סוחפות, אפילו אם קוראים להן בט מידלר.

לפני קצת יותר משנתיים נולדה לה ולבעלה, מרטין פון־הסלברג, תינוקת המודה כשם סופיה, והמידלר לא יודעת את נפשה מרוב אמהות. היא אפילו ממתנת קצת את הקאריירה המהממת שלה לטובת הבייבי, ומהלכת אתה בחוצות ניו־יורק, עורכת אתה קניות, ומודיעה לכל מי שמתעניין: „אני רוצה לפתות עוד שלושה ילדים. אלד אותם בקצב כזה: סרט – ילד; סרט – ילד".

והבעל, פון־הסלברג, יליד ארגנטינה ממוצא גרמני, יועץ בורסה אבל גם זמר בעצמו (חלק מהצמד „קיפר קידס"), אומר על הילדים העתידיים: „נחנך את הראשונה על פי הגישה הקלאסית הבריאה: אורז מלא, והרבה מוסיקה קלאסית. את השני נחנך על אוכל־זבל ועל מוסיקת רוק. כשיגדלו נראה מי יגדל יותר בריא בנפשו, ואז נחליט לגבי חינוך שאר הילדים". שיהיה במזל, משפחת מידלר פון־הסלברג.

■ **תמר איילון**

יש חור בכר

תהיי יפה, ותישני, תודות לחור. כן, חור, שמונע קמטים בכר, וגורם שתיראי יותר יפה מיפה, עם יקיצה. פאטנט עולמי אמריקני. לדברי היצרנים, מכון „לה וינס" בארה"ב, מדובר בכר־שינה לפנים. לכר הזה יש במרכזו מעין חלל, חור המעוצב בצורת גל, עם בסיס בתחתיתו. בשביל מה זה טוב? שאלה טובה.

הדבר אמור להפחית את הלחץ שגורם לקמטים ולקמטוטים, לספק תמיכה נוחה וטבעית לצוואר הבריכוך הגשי, וכמובן, להפחית את קמטי הצוואר. הכר מומלץ גם על־ידי מנתחים פלסטיים, דבר המפרסם.

הכר עשוי שרף גומי טבעי, רך וגמיש, היפר־אלרגני ואנטי בקטריאלי. „נוצר כדי לתת לפנים תשומת לב בלילה, כפי שנותנים להם במשך היום".

איפה קונים? בינתיים, רק בארה"ב.

■ **ורדה שלמור**

בונבונניירה של נרות

נרות חנוכה לפני חיתוך הפתילים: תרמה עולה והמחיר בהתאם

נרות חנוכה עולים ברמה השנה. כשראינו את הנרות החדשים נזכרנו, שמאז קום המדינה אנחנו משתמשים באותם נרות לחנוכה: נרות צבעוניים, מפותלים מעט, הנמכרים בקופסות קרטון מיושנות ובמחיר קבוע.

השנה יש חידוש. בצד החבילה הסטנדרטית בת 44 נרות (המספיקה לשמונה ימים), שתעלה 1.20 שקל (כשהמחיר נמוך אין ליצרנים חשק או יכולת לשפר את הטיב, או את האריזה), מוצעת לנו קופסה יפה, חדשנית ו...יקרה. קבוצה של צעירים בני הקבוץ הרתי מירב, שעל הר אבינדב, הקימו מפעל לייצור נרות, לשיווק מקומי וליצוא, בשם „נרות עציון". לקראת חנוכה תוציא המפעל לחנויות ולרשתות השיווק, נרות חנוכה דקורטיביים, יקרים פי 4 מהנרות הרגילים.

מדובר בגליל שקוף המכיל 44 נרות ארוכים, אחידים ונאים יותר, שיימכרו לצרכן ב־4.80 שקל. בתוך כל אריזה ימצאו הילדים מדבקות צבעוניות עם דיוקנאות של בני מתתיהו החשמונאי.

יקר, אבל בונבונניירה של נרות.

■ **נורית ארד**